

คู่มืออบรมก่อนแต่งงาน

บริษัท สະนาบิล (ประเทศไทย) จำกัด

คู่มืออบรมก่อนแต่งงาน

ผู้แต่ง : บริษัท สะนาบิล (ประเทศไทย) จำกัด

บรรณาธิการ : ผศ. ดร.อิสมาอีล ราวาโอ

กราฟฟิคดีไซน์เนอร์ : นายรอสดี สาเมาะ

ขอขอบคุณ : สำนักงานคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดสตูล

พิมพ์ครั้งที่ : 1

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

อิสมาอีล ราวาโอ

คู่มืออบรมก่อนแต่งงาน.-- สตูล : สะนาบิล (ประเทศไทย), 2566

54 หน้า

1. การแต่งงาน. 2. การวางแผนครอบครัว -- แก่งศาสนา -- ศาสนาอิสลาม

I. รอสดี สาเมาะ, ผู้วาดภาพประกอบ. II. ชื่อเรื่อง.

395.22

ISBN 978-616-7773-32-2

จัดทำโดย : บริษัท สะนาบิล (ประเทศไทย) จำกัด

การสนับสนุนงบประมาณ : สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ (องค์การมหาชน)

เว็บไซต์โครงการ : <https://www.tunangtaning.com>

โครงการ “Tunang Taning : เว็บแอปพลิเคชันอบรม ก่อนแต่งงานสำหรับมุสลิม”

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين . والصلاة والسلام على أشرف الأنبياء والمرسلين . وعلى
آله وصحبه أجمعين . أما بعد

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งในความกรุณาปราณี มวลการสรรเสริญ
ทั้งหมด เป็นสิทธิของพระองค์ผู้ทรงสร้างสากลจักรวาล การสดุดีและสันติจงมีแด่
ท่านศาสดา ﷺ ตลอดจนครอบครัวสาวกและผู้เจริญรอยตามทั้งหมด

อัลฮัมดุลิลลาฮ์ ขอขอบคุณอัลลอฮ์ ด้วยทางนำเตาฟิกฮิยาะฮ์ของพระองค์
ทรงสามารถให้เราได้จัดทำเว็บแอปพลิเคชันอบรมก่อนแต่งงานสำหรับมุสลิม
(Tunang Taning) ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (Book) โดยฝ่ายวิชาการ
สำนักงานคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดสตูล หวังว่าตำราเล่มนี้ ได้เป็นทาง
นำและคู่มือสำหรับคนหนุ่มสาว เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนมีครอบครัวหรือบุคคล
ทั่วไปต่อการใช้ชีวิตคู่ครองตามคำสอนของอิสลาม และหวังว่าคู่มือเล่มเล็กนี้เป็น
แสงสว่างที่จะนำไปสู่การสร้างครอบครัวสู่ความสำเร็จในอนาคต

ขออัลลอฮ์ทรงโปรดประทานคุณธรรมความดีและความสำเร็จแก่ผู้อ่าน
ทุกท่าน อามีน...

آمين يارب العالمين

ผศ. ดร.อิสมาอีล ราว็อบ

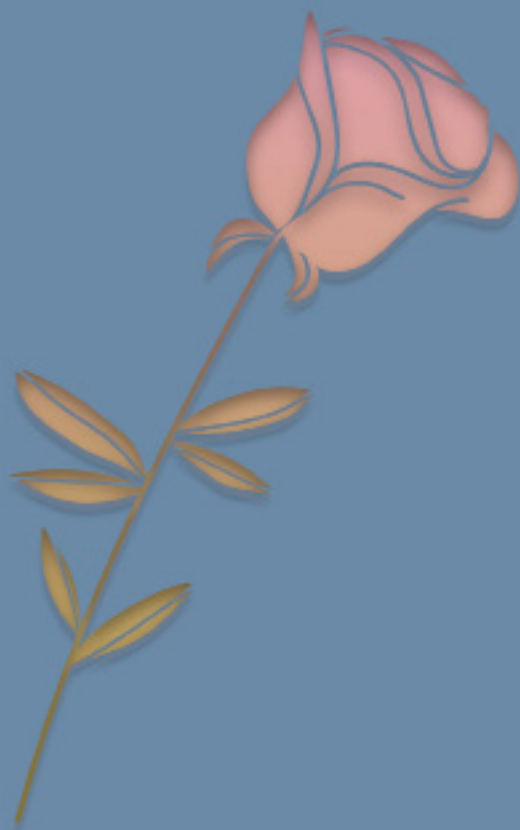
บริษัท สะนาบิล (ประเทศไทย) จำกัด

สารบัญ

Unit 1: บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการแต่งงาน (นิกะห์)	1
Unit 2: รุกนนิกะห์	5
Unit 3: สินสอด (มะฮัร)	15
Unit 4: การแต่งงานกับต่างศาสนิก	18
Unit 5: การจัดงานแต่งงาน (วาสิมะห์)	20
Unit 6: การมีเพศสัมพันธ์	23
Unit 7: สิทธิหน้าที่ของคู่สามีภรรยา	29
Unit 8: การให้ปัจจัยยังชีพแก่ภรรยา (นาฟาเกาะห์)	35
Unit 9: การหย่า (ตอลีก)	38
Unit 10: ช่วงเวลาการรอ (อิดตะห์)	41
Unit 11: การคืนดี (ร่อญะอะ)	43
Unit 12: การเปรียบเทียบภรรยากับมารดา (ซิฮาร)	46
Unit 13: คำกล่าวของสามีว่าภรรยามีชู้ (ลิอาน)	48
Unit 14: ค่าทำขวัญ (มัดอะห์)	40
Unit 15: การบริหารจัดการมรดก (ฟิกห์มะวาริษ)	52

บทที่ 1

บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงาน (บิกะห์)

การแต่งงานเป็นชุนนะห์ของท่านนาบี คือถ้า ประชาชาติมุสลิมจะต้องปฏิบัติ ตาม นักปราชญ์อิสลามจึงได้จัดบทบัญญัติเกี่ยวกับการแต่งงานออกเป็น ๕ ประเภท

๑.ฮารุส : สำหรับบุคคลที่มีความพร้อมและมีความสามารถที่จะสร้างเรือนหอ เพื่อความสุขสดชื่นในการครองเรือนและตอบสนองอารมณ์รักด้วยวิธีที่ฮาลาล ถ้าไม่แล้ว เขาก็ยังสามารถที่จะรักษาอวัยวะเพศของตน จากการกระทำที่ผิดได้

๒.ชุนนะห์ : สำหรับบุคคลที่ปรารถนาจะแต่งงานด้วยวัตถุประสงค์เพื่อตอบสนองข้อเรียกร้องของ

ชุนนะห์ มีความสามารถและพร้อมที่จะรับผิดชอบภาระต่างๆภายใน ครอบครัว

๓.วาญิบ : สำหรับบุคคลที่มีความพร้อมและมีความสามารถและไม่มั่นใจว่าจะ ควบคุมอารมณ์ของตนได้ เพราะเกรงจะกล่าไปกระทำบาปใหญ่

๔.มกruh : ในกรณีที่บุคคลผู้นั้นไม่มีอารมณ์ที่จะแต่งงานและก็ไม่มีความพร้อม ที่จะดูแลและไม่มีสินสมรส

๕.ฮารอม : ในกรณีที่บุคคลผู้นั้นมั่นใจว่า เมื่อแต่งงานแล้วอาจจะก่อให้เกิดไม่ เป็นธรรมแก่ภรรยา และไม่สามารถรับผิดชอบต่อครอบครัวได้

การเตรียมความพร้อมเพื่อการแต่งงาน

สำหรับผู้ชายที่ปรารถนาอยากมีชีวิตคู่ ต้องเตรียมความพร้อมในเรื่องดังนี้

๑.ต้องมีความเป็นผู้ใหญ่พอ ครอบคลุมในเรื่องต่อไปนี้ คือ ร่างกาย - สติปัญญา - อารมณ์ - สังคม - ศีลธรรม - อายุ

๒.มีทรัพย์สิน และงานที่สามารถรับผิดชอบครอบครัวได้

๓.มีความรู้ในเรื่องการมีครอบครัว และเข้าใจตนเองในฐานะที่เป็นสามี

๔.มีสุขภาพกายและจิตใจที่สมบูรณ์

สُنัตในการเลือกคู่ครอง

๑.เลือกคนที่มีศาสนา

๒. เลือกประเภทที่มีลูกมาก

๓. มีความรักต่อครอบครัว

๔. เป็นสาวโสด

๕. มีชาติตระกูลดี มีความรู้
๖. ไม่มีตำหนิที่จะนำไปสู่ความเสียหาย เช่นเป็นโรคติดต่อ
๗. ไม่เป็นญาติใกล้ชิด
๘. ชนชั้นเดียวกัน (กูปู)
๙. ไม่เป็นคนที่เลื่องลือด้วยการชฉินา
๑๐. หาคุ้มครอง เพื่อปฏิบัติตามท่านนาปีศัลล
๑๑. มินิสัยดี
๑๒. เคยรู้จักกันมาก่อน
๑๓. รูปร่างหน้าตาดี ไม่สูงไม่เตี้ยเกินไป
๑๔. สันสมรส(มะฮัร)ไม่แพง

ลำดับในการเลือกคุ้มครอง

๑. เป็นบุคคลที่ให้ความสำคัญกับศาสนา
๒. รองลงมาเป็นบุคคลที่มีนิสัยดี
๓. รองลงมาเป็นบุคคลที่มีลูกมาก
๔. รองลงมาเป็นบุคคลที่มีชาติตระกูลคนดี มีความรู้
๕. รองลงมาเป็นสาวโสด
๖. รองลงมาเป็นคนสวย

มักรุฮ(ขาดผลบุญ)ในการแต่งงาน

๑. แต่งงานเล่นๆ
๒. แต่งงานเพื่อหาความสุขอย่างเดียว
๓. แต่งงานเพื่อจะได้มีเกียรติ
๔. แต่งงานกับลูกชฉินา
๕. แต่งงานกับคนที่ถูกเก็บมาเลี้ยง
๖. แต่งงานกับคนที่ไม่รู้ว่าพ่อของเธอเป็นใคร
๗. แต่งงานกับลูกสาวคนฟาซิก
๘. แต่งงานกับคนที่ส่วยมากๆ

๙. แต่งงานกับคนที่นิสัยไม่ดี
๑๐. แต่งงานกับคนศาสนาอื่นแอ
๑๑. แต่งงานกับคนที่ไม่สามารถทำหน้าที่สามีหรือภรรยาที่ดีได้
๑๒. แต่งงานกับคนที่ไม่ใช่ชนชั้นเดียวกัน(กบฏ)
๑๓. แต่งงานกับคนขอเลื้ม คนทำบาป และคนกินเหล้า
๑๔. แต่งงานกับคนที่ทำงานหะรอม

หะรอม (เป็นบาป) ในการแต่งงาน

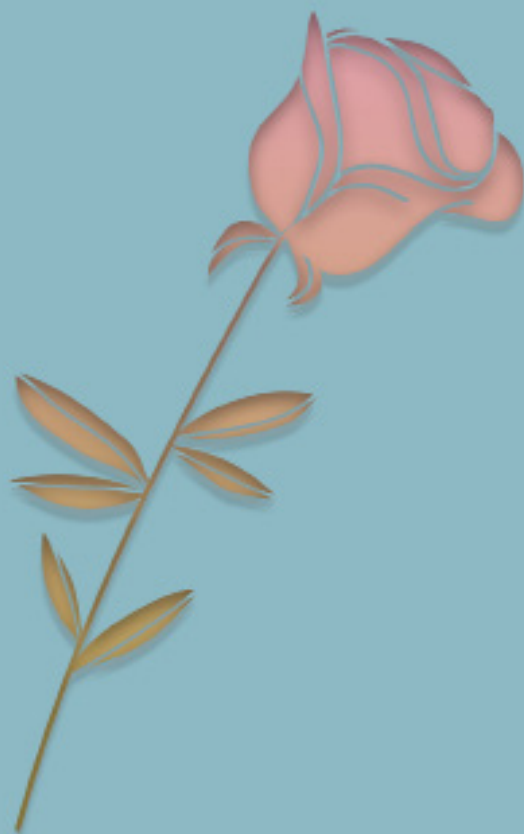
๑. หมั้นผู้หญิงที่เขาหมั้นแล้ว
๒. มองดูผู้หญิงที่เราหมั้นแล้ว เว้นแต่มองดูหน้าและฝ่ามือ
๓. อยู่สองต่อสองกับคู่หมั้น
๔. จับต้องคู่หมั้นก่อนการนิกะห์
๕. ขอคืนในสิ่งที่ให้ผู้หญิงในการหมั้น

รูปแบบของการแต่งงาน

๑. ต้องครบด้วยรูกันและซาราค และการถูกต้องหรือโมฆะ
๒. สิ้นสมรสไม่แพงเกินไป
๓. มีการเลี้ยงอาหาร
๔. ควรทำในมัสยิด
๕. ไม่มีของฮารามในการแต่งงาน

บทที่ 2

ธุรกิจบริการ

พิธีแต่งงานหรือการนี้จะถือว่าใช้ได้ต้องประกอบด้วยรูกันนี้กะห์ ๕ ประการดังนี้

๑. ปกครองของฝ่ายหญิง (วาลี)
๒. พยาน ๒ คน
๓. ผู้ชายที่จะเข้าพิธีแต่งงาน (เจ้าบ่าว)
๔. หญิงที่จะเข้าพิธีแต่งงาน (เจ้าสาว)
๕. จะต้องมีการกล่าวอียาบ-กอบูล (คำเสนอของวาลีและคำรับของเจ้าบ่าว)

เงื่อนไขของผู้ปกครองเจ้าสาว (วาลี) มีดังนี้

๑. ต้องเป็นมุสลิม
๒. ต้องเป็นผู้ชาย
๓. ต้องเป็นอิสระ
๔. ต้องเข้าเกณฑ์บังคับศาสนบัญญัติ
๕. ต้องไม่เป็นผู้อยู่ในเอียะรอม
๖. ต้องเป็นผู้ที่มีความยุติธรรม

ลำดับของผู้ปกครองเจ้าสาว(วาลี) มีดังนี้

๑. พ่อของเจ้าสาว
๒. ปู่ คือผู้เป็นพ่อของพ่อเจ้าสาว
๓. พี่น้องชายร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือร่วมบิดาเดียวกัน
๔. ลูกชายของพี่น้องชายร่วมบิดามารดา หรือร่วมบิดาเดียวกัน
๕. พี่น้องชายของบิดาที่ร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือที่ร่วมบิดาเดียวกัน
๖. ลูกชายของพี่น้องชายของบิดา ที่ร่วมบิดามารดาเดียวกัน หรือที่ร่วมบิดา

เดียวกัน

๗. ทายาทชายที่รับมรดกกันได้ ตามศาสนบัญญัติ
๘. ฮาเค็มหรือกอฎี

เงื่อนไขของพยานทั้งสองคน (ชะซีย) มีดังนี้

๑. ต้องเป็นมุสลิม
๒. ต้องเป็นเพศชาย

๓. มีสติสัมปชัญญะ และบรรลุนิติภาวะ
๔. มีคุณธรรม แม้จะเป็นเพียงภายนอกก็ตาม
๕. หูได้ยินการทำข้อตกลง
๖. ตามองเห็น ไม่บอด

เงื่อนไขของผู้ชายที่จะเข้าสู่พิธีแต่งงาน มีดังนี้

๑. ต้องเป็นบุคคลที่ศาสนานุญาต ให้ฝ่ายหญิงแต่งงานกับเขาได้
๒. ต้องเป็นมุสลิม
๓. ต้องระบุตัวผู้ชายอย่างชัดเจน
๔. ฝ่ายชายจะไม่อยู่ในสภาพเอี๊ยะรอม ในพิธีฮัจญ์และอุมเราะห์
๕. มีภรรยายังไม่ครบ ๔ คน
๖. พิจารณาเลือกคู่ด้วยตนเอง
๗. ต้องเป็นชายแท้ ๑๐๐ เปอร์เซนต์

เงื่อนไขของผู้หญิงที่จะเข้าพิธีแต่งงาน มีดังนี้

๑. ต้องเป็นมุสลิม
๒. ไม่เป็นผู้ที่อยู่ในขณะเอี๊ยะรอม หรืออุมเราะห์
๓. ไม่เป็นภรรยาของผู้อื่น
๔. ไม่อยู่ในช่วงอดตะห์ของชายอื่น
๕. เป็นบุคคลที่แน่นอน
๖. ต้องเป็นหญิงแท้ ๑๐๐ เปอร์เซนต์

หญิงที่ต้องห้ามแต่งงานด้วยตลอดชีวิต เนื่องจากความสัมพันธ์ใน ๓ ประการดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ทางญาติใกล้ชิด
๒. ความสัมพันธ์ทางการดื่มนมร่วมกัน
๓. ความสัมพันธ์ทางการแต่งงาน

หญิงที่ต้องห้ามการแต่งงานด้วยเนื่องจากความสัมพันธ์ทางญาติใกล้ชิดมีดังนี้

๑. แม่
๒. ลูกสาว

๓. พี่น้องสาว
๔. พี่สาวหรือน้องสาวพ่อ
๕. พี่สาวหรือน้องแม่
๖. ลูกสาวของพี่ชาย หรือลูกสาวของน้องชาย
๗. ลูกสาวของพี่หญิง หรือลูกสาวของน้องหญิง

หญิงที่ต้องห้ามการแต่งงานด้วยเนื่องจากความสัมพันธ์ทางการตีมนม มีดังนี้

๑. แม่นม
๒. พี่หรือน้องสาวที่รวมตีมนมจากแม่คนเดียว

หญิงที่ต้องห้ามการแต่งงานด้วยเนื่องจากมีความสัมพันธ์ทางการแต่งงาน มี ๔ ตำแหน่ง ดังนี้

๑. แม่ของภรรยา (โดยพิธีแต่งงาน ถึงแม้จะมีได้อยู่ร่วมกันก็ตาม)
๒. ลูกสาวของภรรยา จะเป็นลูกทางเชื้อสาย หรือร่วมตีมนมก็ตาม
๓. ภรรยาของพ่อ
๔. ภรรยาของลูก

หญิงที่ต้องห้ามการแต่งงานชั่วคราว มีดังนี้

๑. ครอบครองทั้งภรรยาและพี่สาวและน้องสาว เช่น แต่งกับพี่สาวแล้วจะแต่งงานกับน้องสาวอีกไม่ได้ พร้อมๆกัน
๒. ครอบครองเป็นภรรยาทั้งหลานสาว และป้า
๓. ภรรยาคนที่เกินจากสี่
๔. ผู้หญิงนอกศาสนา
๕. ผู้หญิงที่มีสามีอยู่แล้ว
๖. ผู้หญิงที่อยู่ในระยะการกักตัว (อิดตะห์)
๗. ผู้หญิงที่เขาหย่าสามต่อสี่

เงื่อนไข (ขาราด) ของการกล่าวคำเสนอและคำสนอง (คำอัญญาบและกอบูล) มีดังนี้

๑. ต้องใช้คำชัดขั้วจัญ หรือ อินกะห์ และคำที่มีรากศัพท์มาจากทั้งสอง หรือคำแปล
๒. ต้องใช้คำพูดที่ชัดเจน (ตัสเรียะห์) ทั้งคำเสนอและคำสนอง

๓. คำเสนอและคำสนอง ต้องติดต่อกัน ส่วนการหยุดนิ่งเล็กน้อยไม่เกิดผลดี
๔. คู่ตกลงแต่งงานทั้งสอง ต้องมีคุณสมบัติครบถ้วน จนกล่าวคำสนองเสร็จ
๕. ข้อตกลงแต่งงานต้องบรรลุผลทันที คือ ข้อตกลงแต่งงานที่ยังไม่บรรลุผลทันทีแต่จะมีผลในอนาคต หรือนำไปเกี่ยวข้องกับเงื่อนไขใดๆ ถือว่าข้อตกลงนั้นใช้ไม่ได้
๖. ข้อตกลงแต่งงานในคำเสนอและคำสนองนั้น จะต้องปราศจากเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น เช่น การกำหนดระยะเวลาในการแต่งงานที่แน่นอน เช่น หนึ่งปี หรือกำหนดเวลาที่ไม่แน่นอน เช่น จนกว่าคนหนึ่งจะกลับมา เป็นต้น ถือว่าเป็นข้อตกลงที่ใช้ไม่ได้
๗. คำกล่าวกอบูลต้องกล่าวชื่อผู้หญิง หรือชื่อแทนของเธอ
๘. ต้องกล่าวคำเสนอและคำสนอง (อัญญา-กอบูล) อย่างคล่องแคล่วจนอาภักแล้วเสร็จ
๙. ไม่แทรกคำอื่นใดระหว่างการกล่าวคำเสนอและคำสนอง

รายละเอียดที่เกี่ยวกับคำอัญญา-กอบูล (คำเสนอ-สนอง) การอาภักติกะห์ ที่เป็นภาษาไทย มีดังนี้

๑. คำอัญญา-กอบูลอาภักติกะห์ เป็นภาษาไทยบิดาเจ้าสาวเป็นผู้นิกะห์เอง

ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรีข้าพเจ้าด้วยกับมะฮัร ๑๒๕ บาท ที่มาของมะฮัร ๑๒๕ บาท ๑ ดิรฮัมเท่ากับ ๑ สลึง และ ๔ สลึงเป็น ๑ บาท เพราะฉะนั้น ๑๐๐ ดิรฮัม เท่ากับ $100/4 = 25$ บาท สุนัดให้กำหนดค่าสมรสไม่ต่ำกว่า ๑๐ ดิรฮัม ไม่เกินค่าสมรสของท่านศาสนาคืออล่า ที่มีต่อบรรดาภรรยาของท่าน นั่นคือ ๕๐๐ ดิรฮัม = ๑๒๕ บาท

๒. อัญญา-กอบูลอาภักติกะห์ เป็นภาษาไทยปู่ (โตะชาย) เป็นผู้นิกะห์เอง

ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้าสาว) หลานสาวของข้าพเจ้าด้วยกับมะฮัร ๑๒๕ บาท

๓. อัญญา-กอบูลอาภักติกะห์ เป็นภาษาไทยโดยพี่ชายของเจ้าสาวเป็นผู้นิกะห์เอง

ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) น้องสาวของข้าพเจ้า ด้วยกับมะฮัร ๑๒๕ บาท

๔.คำอัญญาบกล่าวอากัตตนิกะห์ เป็นภาษาไทยโดยน้องชายของเจ้าสาวเป็นผู้นิกะห์เอง
ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) พี่สาวของข้าพเจ้า ด้วย
กับมะฮัณ ๑๒๕ บาท

๕.คำอัญญาบกล่าวอากัตตนิกะห์ เป็นภาษาไทยโดยอาของเจ้าสาวเป็นผู้นิกะห์เอง
ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้า
สาว) พี่ชาย (น้องชาย) ของข้าพเจ้าด้วยกับมะฮั ๑๒๕ บาท

๖.คำอัญญาบกล่าวอากัตตนิกะห์ เป็นภาษาไทยโดยบุตรชายของอาเจ้าสาวเป็นผู้นิ
กะห์เอง
ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้า
สาว) อาของข้าพเจ้าด้วย กับมะฮัณ ๑๒๕ บาท

๗.คำอัญญาบกล่าวอากัตตนิกะห์ เป็นภาษาไทยโดยได้รับมอบหมายจากบิดาของเจ้าสาว
ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้า
สาว) ซึ่งบิดาของเขาได้ มอบหมายให้ข้าพเจ้า ด้วยกับมะฮั ๑๒๕ บาท

๘.คำอัญญาบกล่าวอากัตตนิกะห์ เป็นภาษาไทยโดยได้รับมอบหมายจากกิ (ปู่) ของเจ้าสาว
ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้า
สาว) ซึ่งกิ (ปู่) ของเขา ได้มอบหมายให้ข้าพเจ้า ด้วยกับมะฮัณ ๑๒๕บาท

๙.คำอัญญาบกล่าวอากัตตนิกะห์ เป็นภาษาไทยโดยได้รับมอบหมายจากพี่ชายของเจ้าสาว
ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้า
สาว) ซึ่งพี่ชายของเขาได้ มอบหมายให้ข้าพเจ้า ด้วยกับมะฮั ๑๒๕ บาท

๑๐.คำอัญญาบกล่าวอากัตตนิกะห์ เป็นภาษาไทยโดยได้รับมอบหมายจากน้องชายของ
เจ้าสาว
ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้า
สาว) ซึ่งน้องชายของเขา ได้มอบหมายให้ข้าพเจ้า ด้วยกับมะฮั ๑๒๕ บาท

๑๑.คำอัญญาบกล่าวอากัตตนิกะห์ เป็นภาษาไทยโดยได้รับมอบหมายจากอาของเจ้า
สาว
ข้าพเจ้านิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้า
สาว) ซึ่งอาของเขาได้มอบหมายให้ข้าพเจ้า ด้วยกับมะฮั ๑๒๕ บาท

๑๒.คำอัญญาบกล่าวอากัตติกะห์ เป็นภาษาไทยโดยได้รับมอบหมายจากบุตรชายของ
อาเจ้าสาว

ข้าพเจ้าณิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้าสาว)
ซึ่งบุตรชายของอา เขาได้มอบหมายให้ข้าพเจ้า ด้วยกับมะฮัร ๑๒๕ บาท (หมายเหตุ มะ
ฮัร หมายถึง สินสอด หรือ อีชีกะห์เว้น)

๑๓.คำแต่งตั้งมุฮักกัมจากเจ้าสาวเป็นภาษาไทย

ข้าพเจ้าแต่งตั้งให้ท่านเป็นมุฮักกัมทำการนิกะห์ (แต่งงาน) ข้าพเจ้ากับนาย
(กล่าวชื่อเจ้าบ่าว) ด้วยกับมะฮัร ๑๒๕ บาท กล่าวชื่อเจ้า

๑๔.คำแต่งตั้งมุฮักกัมจากเจ้าบ่าวเป็นภาษาไทย

ข้าพเจ้าแต่งตั้งให้ท่านเป็นมุฮักกัมทำการนิกะห์ (แต่งงาน) ข้าพเจ้ากับนางสาว
(กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้าสาว) ด้วยกับมะฮัร ๑๒๕ บาท

***** หลังจากนั้นให้ขออนุญาต จากเจ้าสาวอีกครั้งหนึ่ง*****

๑๕.คำอัญญาบกล่าวอากัตติกะห์เป็นภาษาไทย ในฐานะเป็นมุฮักกัมได้รับการแต่งตั้ง
จากเจ้าสาวและเจ้าบ่าว

ข้าพเจ้าณิกะห์ (แต่งงาน) ท่านกับ (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้า
สาว) ซึ่งท่านทั้งสองได้แต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นมุฮักกัมด้วยกับมะฮัร ๑๒๕ บาท (ความ
หมายของมุฮักกัม คือ อนุญาตโตตุลาการ หรือผู้ปกครองแทนบิดของเจ้าสาว)

หมายเหตุ

- การกล่าวชื่อบิดาเจ้าสาวนั้นเขาจะเป็นมุสลิม หรือไม่มุสลิมก็ตามจะต้องกล่าว
ชื่อจริงให้ชัดเจน เพราะศาสนาต้องการความแน่นอน

- การกล่าวจำนวนมาฮัรดังกล่าวมานั้น ๑๒๕ บาท ถ้ามีการตกลงกันมากกว่า
นี้หรือต่ำกว่า และลำบากที่จะกล่าวจำนวนแน่นอน ก็ให้กล่าวสรุปดังนี้ **“ด้วยกับมาฮัร
ที่พวกท่านได้ตกลงไว้”** (กล่าวชื่อเจ้าสาว) บุตรี (กล่าวชื่อบิดาเจ้าสาว) ซึ่งน้องชายของ
เขาได้มอบหมายให้ข้าพเจ้าด้วยกับมะฮัร ๑๒๕ บาท

- การอาถัดนิกะห์ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ให้ขออิซิน(ขออนุญาต) จากเจ้าสาวก่อน และก็มาทำการนิกะห์ ถ้าหากมอบหมายให้ผู้อื่นทำการนิกะห์แทนก็ให้ขออิซิน (ขออนุญาต) จากเจ้าสาวก่อน และมามอบหมายให้ผู้อื่นทำการนิกะห์แทน การขออิซิน (ขออนุญาต) หลังจากมอบหมายนั้นใช้ไม่ได้

คำก้อบูล หรือคำกล่าวรับอาถัดนิกะห์ของเจ้าบ่าวเป็นภาษาไทย

“ข้าพเจ้ารับนิกะห์ นางสาว (กล่าวชื่อเจ้าสาว) นี้ด้วยมะฮัรดังที่กล่าว”หรือกล่าวว่า **“ข้าพเจ้ารับนิกะห์นี้ ด้วยมะฮัร หรือด้วยสินสอด หรือด้วยอิชีกะห์เว็น อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังกล่าว”**

เงื่อนไขที่ทำให้การแต่งงานเป็นโมฆะ เช่น

๑. การแต่งงานแบบชิฆอรฺ คือ ชายคนหนึ่งที่ได้ยกลูกสาวหรือพี่สาวน้องสาว โดยที่เขาเป็นผู้ปกครองหญิงเหล่านั้น ให้แต่งงานกับชายอีกผู้หนึ่ง และตั้งเงื่อนไขว่า ฝ่ายชายจะต้องยกลูกสาวหรือพี่สาวน้องสาวให้กับเขา หรือกรณีที่คล้ายกันนี้ นี่คือการแต่งงานที่ไม่ถูกต้องและเป็นที่ต้องห้าม ถึงแม้จะบอกกล่าวสินสอดในการทำการแต่งงาน หรือไม่ได้บอกกล่าวเลย

ถ้าเกิดกรณีการแต่งงานเช่นนี้ แต่ละฝ่ายจะต้องทำการกล่าวพิธีแต่งงานใหม่ โดยไม่ต้องมีการตั้ง เงื่อนไขเช่นที่ผ่านมา (การแต่งงานแบบสลับเช่นนี้ถือว่าทำได้ถ้าหาก ไม่มีการตั้งเงื่อนไขไว้แต่แรก) และการแต่งงานใหม่นี้จะสมบูรณ์ด้วยค่าสินสอดใหม่ และทำการกล่าวพิธีแต่งงาน(อะกัต)ใหม่ โดยไม่จำเป็นต้องกล่าวคำหย่ากันก่อนแต่อย่างใด

รายงานจาก อิบน์ อุมัร เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ได้กล่าวว่า แท้จริงรอซูลคือลา ได้ห้ามการแต่งงานแบบชิฆอรฺ (บันทึกโดย อัล-บุคอรี๊ จากมุสลิม)

๒. การแต่งงานของมุห์ลลิล คือ ชายคนหนึ่งแต่งงานกับหญิงที่ถูกหย่าขาด สามครั้ง โดยตั้งเงื่อนไขว่า เมื่อมีเพศสัมพันธ์กับนางแล้วก็จะหย่านาง เพื่อให้นางกลับไปแต่งงานกับสามีคนเก่า หรืออาจจะตั้งเจตนาอย่างนั้นไว้ในใจของเขา หรือทั้งสองฝ่ายได้ทำการตกลงกันก่อนทำการแต่งงาน

การแต่งงานแบบนี้ถือว่าเป็นโมฆะและหะรอมใครที่ทำเช่นนี้เขาจะเป็นผู้ที่ถูกสาปแช่งตามที่ท่านนบี คือลัลลลอฮุ อะลยฮิ วะสลัลม ได้กล่าวว่า

﴿لَعَنَ اللَّهُ الْمُحْلِلَ لَهُ﴾ أخرجه أبو داود والترمذي.

ความว่า “อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งชายที่แต่งงานเพื่อหย่า (มุห์ลลิล) และสามีคนเก่าที่ชายคนนั้นแต่งงานเพื่อหย่าเพราะเขา(มุห์ลลิล ละฮฺ)” (หะดีษ เศาะฮิหฺ บันทีกโดย อิบู ดาวูด สำนักนวนรายนานี้เป็นของท่าน และอัต-ติรมิซีย)

๓. การแต่งงานแบบมุตอะฮฺ คือ ชายคนหนึ่งทำการแต่งงานกับหญิงด้วยการกำหนดเวลาหนึ่งวัน หรือหนึ่งสัปดาห์ หรือหนึ่งเดือน หรือหนึ่งปี หรือน้อยกว่า หรือมากกว่านั้น และได้ให้ค่าสินสอดแก่นางและเมื่อครบเวลาที่กำหนดก็หย่าขาดจากกัน

การแต่งงานนี้ใช้การไม่ได้และไม่อนุญาตเพราะทำให้เป็นอันตรายแก่ฝ่ายหญิง และทำเหมือนกับผู้หญิงนั้นเป็นสิ่งที่ของที่จะเปลี่ยนจากมือหนึ่งไปยังอีกมือหนึ่ง และยังเกิดอันตรายแก่ลูกๆ ด้วย เพราะพวกเขาจะไม่มีบ้านพักอาศัยที่อบอุ่นและเติบโตพร้อมที่จะได้รับการเลี้ยงดูที่ดี จุดประสงค์การแต่งงานเช่นนี้ คือต้องการสนองอารมณ์อย่างเดียว ไม่ใช่เพื่อสืบทอดลูกหลานและอบรมเลี้ยงดู และแท้จริงการแต่งงานแบบมุตอะฮฺนี้ได้ถูกอนุญาตในยุคแรกๆ ของอิสลามในช่วงเวลาหนึ่งหลังจากนั้นก็ถูกห้ามอย่างถาวรจากการรายงานของสับเราะฮฺ อัล-ญะฮะนียะ เราะฎียัลลอฮุ อันฮุ เล่าว่าท่านรอซูลคือลาก็ได้กล่าวว่า

﴿يَا أَيُّهَا النَّاسُ، إِنِّي قَدْ كُنْتُ أَذْنُتُ لَكُمْ فِي الْاِسْتِمْتَاعِ مِنَ النِّسَاءِ، وَإِنَّ اللَّهَ قَدْ حَرَّمَ ذَلِكَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، فَمَنْ كَانَ عِنْدَهُ مِنْهُنَّ شَيْءٌ فَلْيُحْلِلْ سَبِيلَهُ، وَلَا تَأْخُذُوا مَا آتَيْتُمُوهُنَّ شَيْئًا﴾ أخرجه مسلم

ความว่า “โอ้ผู้คนทั้งหลาย แท้จริง ฉันได้เคยอนุญาตแก่พวกท่านทั้งหลายในการแต่งงานแบบมุตอะฮฺกับบรรดาผู้หญิง และแท้จริงพระองค์อัลลอฮ์ได้ทรงห้ามสิ่งดังกล่าวแล้วตราบจนถึงวันกิยามะฮฺ ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่ยังคงเสพสุขกับพวกนางเช่นนั้นก็จะละทิ้งเสีย และห้ามเอาคืนสินสอดที่พวกท่านได้ให้ไว้กับพวกนางแล้ว” (บันทีกโดย มุสลิม)

ความว่า “ไอ้ผู้คนทั้งหลาย แท้จริง ฉันได้เคยอนุญาตแก่พวกท่านทั้งหลายใน
การแต่งงานแบบมูตะฮะฮ์กับบรรดาผู้หญิง และแท้จริงพระองค์อัลลอฮ์ได้ทรงห้ามสิ่ง
ดังกล่าวแล้วตราบนถึงวันกิยามะฮ์ ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่ยังคงเสพสุขกับพวกนางเช่นนั้น
ก็จงละทิ้งเสีย และห้ามเอาคืนสินสอดที่พวกท่านได้ให้ไว้กับพวกนางแล้ว” (บันทึกโดย
มุสลิม)

ບາດທີ 3

ສົບສອດ (ມະວິຣ)

สินสอด คือทรัพย์สินเพื่อการสมรสแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท

๑. มะฮัรมุซัมมา คือสินสมรสที่กล่าวถึงในขณะอากัดนิกะห์ ที่กำหนดไว้แน่นอนแล้วและทั้งสองฝ่ายก็ยอมรับ

๒. มะฮัรมิซิล (ในเชิงเปรียบเทียบ) คือสินสมรสที่ไม่ได้กำหนดจำนวนไว้แน่นอน แต่ฝ่ายชายได้ประเมินราคาและกำหนดไปตามสภาพของบุคคล ครอบครัว และหน้าที่การงานสังคมของฝ่ายหญิง

ทรัพย์สินที่จะมอบเป็นค่าสินสอด (มะฮัร) คือดังนี้

๑. ทรัพย์สินทุกชนิดที่มีค่าและฮาลาล หรือมีประโยชน์สามารถที่จะมอบเป็นมะฮัรได้

๒. การมอบมะฮัรนั้น บทบัญญัติทางศาสนาไม่ได้กำหนดจำนวนไว้แน่นอน จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับข้อตกลงของทั้งสองฝ่าย แต่ไม่ควรสูงเกิน จนเกิดความยุ่งยากแก่ฝ่ายชายในการหาคุ้มครอง

เกี่ยวกับเรื่องสินสอด (มะฮัร)

ควรทำการแต่งงานด้วยสินสอดที่ระบุไว้ให้ชัดเจน เพราะท่านนาบิคือลาได้ทำแบบอย่างเอาไว้แล้ว กล่าวคือท่านได้ทำการสมรสด้วยสินสอดที่ระบุชัด แม้เพียงเล็กน้อยก็ตามและท่านได้กล่าวไว้ว่า “จงให้เป็นค่าสมรสเถิด แม้จะเป็นแหวนที่ทำมาจากเหล็กก็ตาม” หากแม้จะเป็นแหวนที่ทำมาจากเหล็กไม่มี ท่านรอซูล คือลา กล่าวว่า “ฉันแต่งท่านกับนาง ด้วยอัลกุรอ่านที่ท่านจดจำอยู่”

ในเรื่องค่าสินสอดนี้ สรุปได้ว่า “มิได้เป็นองค์ประกอบที่จะทำให้การสมรสใช้ได้ เพราะการสมรสนั้นจะใช้ได้ แม้จะมีได้กำหนดสินสอดหรือค่าสมรสก็ตาม”

สรุปได้ว่าไม่ปรากฏจำนวนที่แน่นอนสำหรับค่าสมรส แต่หากผู้ปกครองเป็นผู้จัดการสมรสให้กับหญิงที่เป็นบุตรสาว หรือหลานสาว แบบคลุมถุงชน ไม่อนุญาตให้กำหนดค่าสมรสต่ำกว่าอัตราปกติของหญิงทั่วไป

ดังเช่นสตรีซึ่งจะเป็นสตรีที่ยังสาวอยู่ หรือเสียสาวแล้วก็ตาม กล่าวแก่ผู้ปกครองของเธอว่า จงแต่งงานฉันโดยไม่มีค่าสินสอด แล้วผู้ปกครองก็ได้ทำการสมรสให้ โดยมีได้กล่าวถึงค่าสมรสหรือสินสอดเลย ถือว่าการแต่งงานใช้ได้ และจะต้องให้ค่าสมรสนี้โดย ๓ วิธี

๑.ให้ฮาเก็มเป็นผู้กำหนดจำนวนในกรณีที่ฝ่ายชายไม่ยอมให้ หรือในกรณีที่ไม้อาจตกลงกันได้เกี่ยวกับจำนวนที่ระบุไว้

๒.คู่สมรสตกลงกัน

๓.โดยเหตุที่สมสู่กันก่อนที่ฮาเก็มจะกำหนดค่าสมรส และก่อนที่ทั้งสองจะตกลงกันในจำนวนสิ่งสมรส

อนึ่ง สุนัตให้กำหนดค่าสมรสไม่ต่ำกว่า ๑๐ดริฮัม ทั้งนี้เพื่อให้พ้นจากทัศนคติขัดแย้งที่ว่า จำเป็นต้องกำหนดค่าสมรส ซึ่งเป็นทัศนคติของอิหม่ามอาบูฮานีพะห์ และสุนัตให้กำหนดค่าสมรสไม่เกินค่าสมรสของท่านศาสดา ศ็อลลา ที่มีต่อบรรดาภรรยาของท่าน นั่นคือ ๕๐๐ ดริฮัม

หมายเหตุ ๑. ดริฮัมเท่ากับ ๑ สลึง และ ๔ สลึงเป็น ๑บาท เพราะฉะนั้น ๑๐๐ดริฮัม เท่ากับ $100/4 = 25$ บาท ๑๐ ดริฮัมเท่ากับ ๒.๕๐บาท ๕๐๐ ดริฮัม เท่ากับ ๑๒๕บาท

บทที่ 4

การแต่งงานกับต่างชาติ

การแต่งงานของหญิงมุสลิมกับชายที่ไม่ใช่มุสลิม

หญิงมุสลิมะฮฺห้ามแต่งงานกับชายที่ไม่ใช่มุสลิม ไม่ว่าฝ่ายชายจะเป็นชาวคัมภีร์ (ชาวยิวหรือคริสต์)หรือพวกอื่นๆ เพราะผู้หญิงนั้นสูงส่งกว่าเขาด้วยการที่นางเชื่อในเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้า และการศรัทธาต่อพระองค์ และด้วยความบริสุทธิ์ของนางเองและถ้ามีการแต่งงานนั้นเกิดขึ้นก็ถือว่าใช้ไม่ได้ และต้องห้าม จำเป็นต้องยุติการแต่งงานนั้น เพราะไม่มีวิลายะฮฺ (สิทธิการเป็นผู้ปกครองรับผิดชอบ) ของผู้ไม่ใช่มุสลิมเหนือมุสลิมหรือมุสลิมะฮฺ ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ ที่ว่า ความว่า “และพวกเจ้าจงอย่าแต่งงานกับหญิงมุชริก (หญิงที่ไม่ใช่มุสลิม) จนกว่านางจะศรัทธา และทาสหญิงที่เป็นผู้ศรัทธานั้นดียิ่งกว่าหญิงที่เป็นมุชริก แม้ว่านาง (ที่ไม่ใช่มุสลิม) ได้ทำให้พวกเจ้าพึงใจก็ตาม และพวกเจ้าจงอย่าทำพิธีแต่งงานให้กับบรรดาชายมุชริกจนกว่าพวกเขาจะศรัทธา และทาสชายที่เป็นผู้ศรัทธานั้นดีกว่าชายมุชริก และแม้ว่าเขาได้ทำให้พวกเจ้าพึงใจก็ตาม” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ 221)

เงื่อนไขที่ไม่ถูกต้อง แต่ไม่ได้ทำให้การแต่งงานนั้นเป็นโมฆะ

๑. ถ้าสามีได้กำหนดเงื่อนไขในพิธีแต่งงาน หรือในการอาภักดิ์ว่า ให้ละเว้นสิทธิใดสิทธิหนึ่งของฝ่ายหญิง เช่น กำหนดว่าจะไม่ให้ค่าสินสอดแก่ฝ่ายหญิง หรือจะไม่ให้ค่าเลี้ยงดู หรือจะแบ่งเวลาอยู่ด้วย กันน้อยกว่าจำนวนที่เวลาของภรรยาคนอื่นๆของเขา หรือมากกว่าจำนวนเวลาที่คนอื่นๆ ได้รับ หรือภรรยาคนใหม่กำหนดเงื่อนไขว่าฝ่ายชายต้องหย่ากับภรรยาคนแรกการแต่งงานนั้นถูกต้องใช้ได้ แต่เงื่อนไขที่ตั้งไว้ไม่เป็นผลแต่อย่างใด

๒. ถ้าฝ่ายชายได้กำหนดเงื่อนไขว่าฝ่ายหญิงต้องเป็นหญิงมุสลิมะฮฺ แต่ปรากฏว่านางเป็นชาวคัมภีร์ หรือวางเงื่อนไขว่าต้องเป็นผู้ที่ไม่เคยแต่งงาน หรือโสดแต่ก็ปรากฏว่านางเป็นหม้าย หรือวางเงื่อนไขว่าต้องไม่มีข้อตำหนิที่การแต่งงานกำหนดว่าใช้ได้ เช่นตาบอดเป็นใบ้ หรือเป็นอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วหลังจากนั้นก็รู้ว่าไม่ได้เป็นไปตามเงื่อนไขการแต่งงานนั้นยังถือว่าถูกต้องใช้ได้ แต่ฝ่ายชายมีสิทธิที่จะยกเลิกการแต่งงานได้ถ้าเขาต้องการ

๓. ถ้าเขาแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาคิดว่าเป็นไท แล้วปรากฏว่านางเป็นทาส เขาก็มีสิทธิที่จะเลือก ถ้านางผู้นั้นเป็นผู้ที่อนุญาตให้แต่งงานกับเขาได้ และถ้าผู้หญิงแต่งงานกับชายคนหนึ่งที่น่าคิดว่าเขาเป็นไทแต่ปรากฏว่าเขาเป็นทาส นางก็มีสิทธิที่จะเลือกอยู่กับชายคนนั้นหรือจะยกเลิกการแต่งงานได้

บทที่ 5

การจัดงานแต่งงาน (อาลีบะห์)

วาสิมะห์ คืออาหารที่จัดขึ้นในพิธีการสมรส (การทำบุญแต่งงาน) วาสิมะห์ อย่างน้อยๆสำหรับผู้มีความสามารถ คือแพะตัวหนึ่ง เพราะท่านศาสดาคือลาทำบุญแต่งงานกับ ซัยนั บินติ ญะห์ซิน ด้วยกับแพะหนึ่งตัว

หลักการของการทำบุญวาสิมะห์

วาสิมะห์นั้นหากเพื่อการสมรสบางทัศนะถือว่าเป็นวาญิบ เนื่องจากท่านศาสดาคือลาเคยใช้ให้อับดุลเราะห์มานบินอาวฟ์ ว่าความว่า “จงทำวาสิมะห์แม้ด้วยกับแพะตัวเดียว” (รายงานโดยบุคอรี) อีกทัศนะหนึ่ง ซึ่งถือเป็นทัศนะที่มีหลักฐานชัดเจน กล่าวว่า วาสิมะห์เป็นเพียงสุนัตเท่านั้น เพราะท่านศาสดา คือลา เคยกล่าวว่า “ไม่มีความจำเป็นอันใดสำหรับทรัพย์สินนอกจากทานบังคับ(ซากาต)” (รายงานโดยอิบนุมะญะห์) และหากจะทำวาสิมะห์เพียงขนมหวานและอินทผลัมก็ถือว่าใช้ได้แล้ว

สำหรับการรับเชิญไปในการทำบุญแต่งงานนั้น ถือว่าเป็นวาญิบ ตามทัศนะที่ (รอเยยะห์) หรือมีหลักฐานแข็งแรง เนื่องจากมีฮาดิษกล่าวไว้มีใจความว่า “ใครถูกเชิญไปร่วมงานวาสิมะห์ เขาก็จงไป” (รายงานโดยบุคอรี) และปรากฏในบางรายงานว่า ความว่า : “ใครไม่ตอบรับคำเชิญ บุคคลผู้นั้นทรยศต่ออัลลอฮ์ (ช.บ) และรอซูลของพระองค์” (รายงานโดยบุคอรี)

เงื่อนไขการตอบรับคำเชิญจำเป็นต้องประกอบไปด้วยเงื่อนไขดังต่อไปนี้ :

๑.ต้องเป็นการเชิญทั่วไป กล่าวคือ เชิญวงศ์ญาติทั้งหมด เชิญผู้ที่อยู่ใกล้บ้าน เรือนเคียงทั้งหมด เชิญผู้ที่มีอาชีพเดียวกันทั้งหมด จะเป็นคนจนหรือคนรวยก็ตาม มิได้เจาะจงเพียงบางคนหรือบางกลุ่ม เช่น เชิญแต่เฉพาะคนรวย คนจนไม่เชิญ ดังฮาดิษหนึ่งซึ่งมีใจความว่า “อาหารที่เลว คือ อาหารของการทำบุญที่ไม่ให้คนมากิน(ไม่เชิญคนอยากกิน) แต่เชิญคนที่เขาไม่อยากกิน” (รายงานโดยมุสลิม)

๒.ต้องไปเชิญด้วยตนเอง หรือมอบให้ไปเชิญหากกล่าวว่าใครต้องการจะไปก็ไป หรือถ้าว่างก็ไปในกรณีนี้ไม่วาญิบและไม่สุนัตให้ไป

๓.บริเวณงานต้องไม่มีสิ่งคอยทำร้ายหรือไม่ให้เกียรติ โดยที่ผู้ถูกเชิญเป็นผู้มีเกียรติ

๔. ที่งานต้องไม่มีสิ่งที่มีผิดหลักศีลธรรม เช่น มีการดื่มเหล้า การละเล่น มีกลอง มีการเต้น ในกรณีเช่นนี้ ไม่ว่าญิบและสุนัตให้ไป นอกจากจะสามารถหักห้ามความชั่วต่างๆที่เกิดขึ้นได้ดังกล่าว หากรู้อยู่ก่อนแล้วสำหรับในกรณีที่เมื่อไปแล้วพบว่า มีสิ่งผิดศีลธรรมก็ให้หักห้าม แต่หากไม่สามารถหักห้ามได้ก็ให้กลับบ้านเสียเพราะมิฉะนั้นจะเกิดโทษ ดังอัลกุรอ่านกล่าวไว้ มีใจความว่า “อย่านั่งอยู่กับพวกอธรรมหลังจากได้เตือนเขาแล้ว แต่ไม่ยอมปฏิบัติ” (ซูเราะห์อัลอาม. ๖๘)

๕. ต้องเป็นการเชิญในวันแรกไม่ใช่วันที่สองและหากมีวันที่สามด้วยการตอบรับคำเชิญเป็นมกรูฮ

๖. ต้องเป็นงานที่เชิญแต่เฉพาะผู้ที่เป็นมุสลิม ดังนั้น หากมีการเชิญกาเฟรด้วยไม่จำเป็นต้องไป เพราะการตอบรับคำเชิญที่เจ้าภาพเชิญกาเฟรด้วยนั้น จะเป็นการให้เกียรติและแสดงความรักต่อกาเฟร ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม ดังอัลกุรอ่าน ซึ่งมีใจความว่า “ท่านจะไม่พบว่ากลุ่มชนผู้ศรัทธาในอัลลอฮ์และวันอาคีเราะห์ จะให้ความรัก ต่อผู้มีต่อต้านในอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์” (ซูเราะห์ญาดาละห์ ๒๒) และหากหลายงานตรงกัน ก็ให้ตอบรับผู้มีมาเชิญก่อน แต่หากมาเชิญพร้อมกันให้ตอบรับคำเชิญของผู้ใกล้ชิดทางเชื้อสาย และบ้านใกล้เคียงตามลำดับ

บทที่ 6

การมีเพศสัมพันธ์

สำหรับการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา นั้นสามารถกล่าวถึงดังนี้

๑. สามีภรรยาต้องไม่เปิดเผยวิธีความสัมพันธ์ของตนกับภรรยาให้คนอื่นรู้ ไม่ว่าจะด้วยการพูดคุยหรือด้วยการใช้สัญลักษณ์
๒. ห้ามสามี มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาทางทวารหนัก
๓. ห้ามสามี มีเพศสัมพันธ์กับภรรยาในช่วงที่มีประจำเดือนและหลังคลอดบุตร
๔. ภรรยาต้องไม่ปฏิเสธคำเชิญชวนของสามี เพื่อมีเพศสัมพันธ์
๕. สามีและภรรยา หยกเฝ้ากับภรรยาได้ ในช่วงภรรยา มาประจำเดือนหรือนิฟาส แต่ต้องไม่อยู่ในขอบเขตระหว่างสะดือกับหัวเข่า

การมีเพศสัมพันธ์อย่างเหมาะสม

๑. การมีเพศสัมพันธ์ จะต้องให้มีความเหมาะสม พอดี นั่นคืออาทิตย์ละสองครั้งถ้าทั้งสองมีความ ต้องการก็สามารถเพิ่มหรือลดลงได้
๒. ทั้งสองต้องการหาสถานที่และเวลาที่เหมาะสมสำหรับการมีเพศสัมพันธ์
๓. ทั้งสองควรหยอกเย้า เสพสุขก่อนจะมีเพศสัมพันธ์ เพื่อกระตุ้นอารมณ์ให้ครึกครื้นชุ่มฉ่ำ
๔. การมีเพศสัมพันธ์ จะกระทำเวลาไหนก็ได้ กลางคืนหรือกลางวัน ยกเว้นช่วงเวลาถือศีลอด ภาคบังคับมาประจำเดือน นิฟาส และช่วงประกอบพิธีฮัจญ์และอุมเราะห์
๕. ถ้าภรรยาต้องการถือศีลอดซุนนะห์ ก็ต้องขออนุญาตกับสามีก่อน

บทบัญญัติเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

๑. เป็นวาญิบเมื่อไม่มีเหตุขัดข้อง(อุซूर)และภรรยาเรียกร้อง
๒. เป็นฮารามเมื่อภรรยามีเลือดประจำเดือน และก่อนอาบน้ำวาญิบ
๓. ก่อนร่วมเพศควรมีการเล้าโลมให้เกิดอารมณ์ทั้งสองฝ่าย
๔. ก่อนเริ่มต้นร่วมเพศให้อ่านดุอาว่า... “บิสมิลลาห์ อัลลอฮุมมา ญันนินิบัชชีต่อนานา วาญันนีบัชชีต่อนานา มَارَوْحَكَ تَانَا” “ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ โออัลลอฮ์โปรดให้เราห่างไกลจากชั้นตอน และโปรดให้ชัยตอนห่างไกลจากสิ่งที่พระองค์ทรงประทานให้แก่เรา”
๕. ต้องไม่กินหรือดื่มจนเกินไป
๖. ต้องไม่พูดคุยให้มากเกินไปขณะร่วมเพศ

สิ่งต้องห้ามสำหรับผู้มีญุนบี ๕ ประการ

๑. ห้ามละหมาดฟิรดูและสุนัต เมื่อการมีฮะดัษเล็กเป็นอุปสรรค ห้ามสำหรับการละหมาด การมีฮะดัษใหญ่ก็ย่อมต้องถือเป็นกรณีสำคัญเช่นกัน ดังฮาดิษของท่านรอซูลที่ว่า **لَا يَقْبَلُ اللَّهُ تَعَالَى صَلَاةَ بَغِيْر طُهُوْرٍ** ความหมาย “และอัลลอฮ์จะไม่ทรงตอบรับการละหมาดที่ปราศจากความสะอาด” (จากบันทึกของมุสลิมและอັตติรมิซีย)

๒. ห้ามตอวาฟบัยตุลลอฮ์ ห้ามทาพิธีฏอว่าฟทั้งฟิรฎูและสุนัต (คือ การเดินเวียนรอบอาคาร บัยตุลลอฮ์) และอาคารบัยตุลลอฮ์นั้นอยู่ในมัสยิดอัลหะรอม ผู้มีญุนบีจึงไม่สามารถเข้าไปในมัสยิดได้

๓. ห้ามจับ กระทบ พู้น ถือ คัมภีร์อัลกุรอาน แต่อนุญาตให้ผู้มีญุนบาบะฮ์จับหรือสัมผัสอัลกุรอานได้เมื่อมีเหตุผลความจำเป็น พบกุรอานตกหล่นอยู่ในที่สกปรกหรือเกรงว่าจะถูกทำลายหรือเผาไหม้และอนุญาตอ่านกุรอานได้เฉพาะโองการที่เป็นบทรำลึกหรือดูอาอ์ และเมื่อมีความจำเป็นเท่านั้น

๔. ห้ามหยุดพักในมัสยิดด้วยกรณีดังต่อไปนี้ หยุดพักครู่หนึ่ง เข้าไปแล้วย้อนกลับทางเก่า เข้าไปเดินวนเวียนอยู่ทั้ง 3 ข้อนี หากไม่มีความจำเป็น มีหลักฐานยืนยันจากฮาดิษ ความว่า “ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้สตรีมีเฮด (รอบเดือน) และผู้มีญุนบีเข้ามัสยิดโดยเด็ดขาด” (จากบันทึกของอาบูดาอูด)

๕. ห้ามอ่านพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานทั้งค้อยหรือดั่ง

สิ่งต้องห้ามสำหรับผู้มีเฮด,นิฟาสมี ๗ ประการ

๑. ห้ามละหมาดฟิรดูและสุนัต เมื่อการมีฮะดัษเล็กเป็นอุปสรรค ห้ามสำหรับการละหมาด การมีฮะดัษใหญ่ก็ย่อมต้องถือเป็นกรณีสำคัญเช่นกัน ดังฮาดิษของท่านรอซูลที่ว่า **لَا يَقْبَلُ اللَّهُ تَعَالَى صَلَاةَ بَغِيْر طُهُوْرٍ** ความหมาย “และอัลลอฮ์จะไม่ทรงตอบรับการละหมาดที่ปราศจากความสะอาด” (จากบันทึกของมุสลิมและอັตติรมิซีย)

๒. ห้ามถือศีลอดทั้งฟิรฎูหรือสุนัต หญิงผู้มีรอบเดือนจะหยุดการถือศีลอด และละหมาดระหว่างที่มีรอบเดือน และเป็นที่ยกเว้นให้นางกระทำการดังกล่าว และถือว่าใช้ไม่ได้เนื่องจากนบีซอลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวไว้ว่า “สตรีนั้นเมื่อนางมีประจำเดือนนางจะไม่ละหมาด และนางจะไม่ถือศีลอดไม่ใช่หรือ?” (บุคอรีย และ มุสลิม)

๓. ห้ามตอบวาฟบัตุลลอฮ์ ห้ามหาพิธีฏอว่าฟทั้งฟัรฎุและสุนัต (คือ การเดินเวียนรอบอาคาร บัตุลลอฮ์) และอาคารบัตุลลอฮ์นั้นอยู่ในมัสยิดอัลหะรอม ผู้มีญินบจึงไม่สามารถเข้าไปในมัสยิดได้

๔. ห้ามจับ กระทบ ทุบ ถีบ คัมกีร์อัลกุรอาน แต่อนุญาตให้ผู้มีญินบะฮ์จับหรือสัมผัสอัลกุรอานได้เมื่อมีเหตุผลความจำเป็น พบกุรอานตกหล่นอยู่ในที่สกปรกหรือเกรงว่าจะถูกทำลายหรือเผาไหม้และอนุญาตอ่านกุรอานได้เฉพาะโองการที่เป็นบทรำลึกหรือดูอาอ์ และเมื่อมีความจำเป็นเท่านั้น

๕. ห้ามหยุดพักในมัสยิดด้วยกรณีดังต่อไปนี้ หยุดพักครั้งหนึ่ง เข้าไปแล้วย้อนกลับทางเก่า เข้าไปเดินวนเวียนอยู่ทั้ง 3 ข้อนี หากไม่มีความจำเป็น มีหลักฐานยืนยันจากฮาดีษ ความว่า “ ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้สตรีมีเฮด (รอบเดือน) และผู้มีญินบเข้ามัสยิดโดยเด็ดขาด” (จากบันทึกของอาบูดาูด)

๖. ห้ามอ่านพระมหาคัมกีร์อัลกุรอานทั้งค้อยหรือดั่ง

๗.ห้ามร่วมประเวณีหรือแสวงหาความสุขระหว่างสะดือและหัวเข่าของภรรยา การห้ามร่วมประเวณีกับภรรยา ทางอวัยวะเพศของนางในขณะที่มีรอบเดือน เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ทรงตรัสไว้ว่า “และพวกเขาถามเจ้าเกี่ยวกับการมีรอบเดือน จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นอันตราย ดังนั้นพวกเจ้าจงออกห่างจากพวกนางในขณะที่มีรอบเดือน และอย่าได้เข้าใกล้พวกนางจนกว่าพวกนางจะสะอาดเสียก่อน แล้วเมื่อพวกนางสะอาดแล้ว พวกเจ้าก็จงเข้าหาพวกนางตามที่อัลลอฮ์ได้ทรงใช้พวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นทรงรักผู้กลับเนื้อกลับตัว และทรงรักบรรดาผู้ที่ทำความสะอาด” (ซูเราะฮ์ อัลบาคอเราะฮ์ 222)

สาเหตุหรือสิ่งที่ต้องอาบน้าวาญิบ มี ๖ ประการ

๑. เจตนาทำให้อสุจิออกมา หรือด้วยการฝันก็ตาม

๒. การร่วมประเวณี

๓. การเสียชีวิต นอกจากการตายชาเฮด

๔. มีเลือดประจำเดือน

๕. การคลอดบุตร

๖. มีเลือดหลังคลอดบุตร (นิฟาส)

องค์ประกอบ(พิธี)ของการอาบน้ำอาถวิล มี ๓ ประการ

๑. เหนียต คือนึกในใจเมื่อน้ำถูกส่วนหนึ่งส่วนใดของร่างกาย เหนียตว่า “ข้าพเจ้ายกยาค้ำใหญ่ออกจากร่างกายเพื่ออัลลอฮ์ตาอาลา หรือ”ข้าพเจ้าอาบน้ำอาถวิล เพื่ออัลลอฮ์ตาอาลา”

๒. ชำระล้างนัยิส สิ่งสกปรกบนร่างกาย ก่อนอาบน้ำอาถวิล

๓. ให้น้ำเปียกให้ทั่วทุกส่วนบนร่างกายตลอดจนขนทุกเส้นและผิวหนัง (ผู้หญิงควรนุ่งย่องๆในการอาบน้ำอาถวิล เพื่อให้ทั่วทุกส่วนของร่างกาย)

การอาบน้ำอาถวิลหรืออาบน้ำอาถวิล

การอาบน้ำอาถวิล (อัลฆุสลุ) คือ การอาบน้ำเพื่อชำระชะฮ์ใหญ่อันเกิดจากการมีสุญญัตเคลื่อนออกมาทั้งเพศหญิงและชาย ไม่ว่าจะด้วยกรณีหรือสาเหตุใดก็ตาม เช่น การฝัน,การร่วมเพศ,การสำเร็จความใคร่ เป็นต้น

ท่านหญิงอาอิชะฮ์ภรรยาของท่านรอซูล ได้รายงานลักษณะวิธีการอาบน้ำอาถวิลของท่านรอซูลอย่างคร่าวๆไว้ว่า “แท้จริงเมื่อท่านรอซูลอาบน้ำอาถวิล ท่านจะเริ่มด้วยการล้างมือทั้งสองข้างก่อน จากนั้นท่านจะใช้มือขวากำน้ำใส่มือซ้ายเพื่อให้ชำระล้างทวารหน้า(อวัยวะเพศ) จากนั้นท่านจึงอาบน้ำอาถวิลเหมือนเดิมอย่างที่ท่านอาบน้ำอาถวิลเสร็จแล้วนำน้ำมาราดลงบนเส้นผม (ศีรษะ) และใช้มือเสยสวดและขยี้โคนผมให้น้ำเปียกทั่วทั้งศีรษะทั้งมั่นใจว่าน้ำเปียกทั่วทั้งศีรษะหมดแล้ว ท่านขวักน้ำมาราดลงบนศีรษะอีก ๓ ครั้ง จากนั้นราดน้ำจนทั่วร่างกาย เสร็จแล้วจึงล้างเท้าทั้งสองข้างของท่าน”(บันทึกจากอัลบุคอรียฺและมุสลิม)

วิธีการอาบน้ำอาถวิลอย่างละเอียดต่อไปนี้ได้คัดลอกและรวบรวมจากบรรดารายงานที่สาวกของรอซูลถ่ายทอดไว้ สรุปได้โดยสังเขปดังนี้

๑. ล้างมือทั้งสองข้าง ๓ ครั้ง พร้อมกล่าวบิสมิลลาฮ์

๒. ใช้มือซ้ายชำระล้างอวัยวะเพศให้เกลี้ยง

๓. บ้วนปากและถูฟันให้สะอาด

๔. อาบน้ำอาถวิลเหมือนปกติ (ทำตามขั้นตอนการอาบน้ำอาถวิลทุกประการ)

๕. เมื่อเช็ดศีรษะเรียบร้อยแล้วให้นำน้ำมาราดศีรษะให้ทั่วพร้อมใช้นิ้วมือขยี้เส้นผม,โคนผมให้น้ำเปียกทั่วทั้งศีรษะจำนวน ๓ ครั้ง

๖. เสร็จแล้วให้น้ำนํ้ามารดร่างกายด้านขวา พร้อมใช้มือขัดถูตามผิวหนัง, ซอก
พับต่างๆ ซอกนิ้วมือและนิ้วเท้า จำนวน ๓ ครั้ง จากนั้นให้ปฏิบัติด้านซ้ายเช่นเดียวกัน
จำนวน ๓ ครั้ง

๗. เมื่อเสร็จแล้วให้ย้ายหรือเปลี่ยนสถานที่เล็กน้อย แล้วจึงล้างเท้าขวา ๓ ครั้ง
จากนั้นล้างเท้าซ้ายอีก ๓ ครั้ง

ข้อควรระวังในการอาบน้ำวาญิบ

เมื่อมีญุนหรือมีอะดัซใหญ่ขึ้น ต้องการอาบน้ำ ให้คำนึงถึงประการต่อไปนี้

๑. ให้รีบอาบน้ำชำระร่างกาย (อัล-ฆุสลุ) เพื่อยกอะดัซโดยเร่งด่วน

๒. ต้องให้น้ำเปียกทั่วร่างกาย ตรวจสอบตามรอยพับต่างๆ เช่น รักแร้, ซอก
ขาและใต้คางมือลูบให้ทั่ว เพื่อให้มั่นใจว่าน้ำเปียกทั่วถึงร่างกายทั้งหมดแล้ว

๓. ต้องให้น้ำเปียกทั่วทุกชุมชน ด้วยการราดน้ำลงบนเส้นผมแล้วจึงขยี้ตาม
โคนผม เพื่อให้ได้เปียกทั่วทั้งเส้นผมและหนังศีรษะ ตลอดจนขนตามบริเวณหรือส่วน
ต่างๆของร่างกาย เช่น ขนรักแร้, ขนหน้าอกและขนใต้ร่มผ้า

๔. ต้องใช้น้ำอย่างประหยัดที่สุด ท่านรอซุลทรงใช้น้ำเพื่อการอาบน้ำละหมาด
เพียง ๑ มุต และทรงใช้น้ำในการอาบน้ำญะนาบะฮ์เพียง ๑ ซอฮ์(ก้นต้ง)เท่านั้น

๕. เมื่อต้องการล้างเท้าเสร็จพิธีอาบน้ำให้เลื่อนที่จากบริเวณเดิมเล็กน้อย

๖. ต้องปกปิดเอวราตอวัยวะฟิงสวณขณะอาบน้ำวาญิบ

บทที่ 7

สิทธิหน้าที่ของผู้สามีภรรยา

หน้าที่ร่วมกันของสามีภรรยา มี ๔ ประการ

๑. ต้องทำตนให้เป็นที่น่าไว้วางใจซึ่งกันและกัน อย่าทำลายความไว้วางใจอีกฝ่ายหนึ่งมอบให้ เพราะสามีภรรยาเปรียบได้กับหุ้นส่วน ทว่าหุ้นส่วนชีวิต ต้องมีความจริงใจ บริสุทธิ์ ใจและแนแนดักเตือนกัน ไม่ว่ามีปัญหาใดๆ

๒. ต้องมีความรัก ความเมตตาสงสารต่อกัน ตลอดชีวิตการครองเรือน คอยหยิบยื่นและปรนเปรอความสุขซึ่งกันและกัน เป็นการยืนยันตามพระดำรัสของอัลลอฮ์ (ช.บ) ที่ว่า ความว่า “และส่วนหนึ่งจากสัญญาณของพระองค์ฯได้ทรงสร้างคู่ครองจากตัวของสู่เจ้า เพื่อสู่เจ้า ทั้งนี้ เพื่อสู่เจ้าจะได้พักพิงไปยังนางและทรงสร้างความรัก ความเมตตาสงสารขึ้นระหว่างสู่เจ้า” (ซูเราะห์อรรูม. ๒๑)

๓. ต้องมีความเชื่อถือต่อกัน โดยไม่เหลือความสงสัยกลางแครงใดๆไว้ในหัวใจ เพราะจะทำให้เกิดความรักที่กระชับแนบแน่นและแต่ละฝ่าย ต่างรู้สึกรู้ว่าเป็นคนเดียวๆกัน

๔. ต้องนำมารยาทของมุสลิมในทุกรูปแบบมาปฏิบัติต่อกันให้เกียรติและระวังรักษาน้ำใจของกัน และกันคอยสร้างบรรยากาศอันสดชื่นให้เกิดขึ้นเสมอ

มารยาท(หน้าที่)ของบิดามารดาต่อบุตรธิดา มี ๑๑ ประการ

๑. ตั้งชื่อลูกที่ไพเราะและถูกต้องตามหลักการศาสนาอิสลาม

๒. ทำอาเกิเกาะห์ ขลิบปลายอวัยวะเพศ

๓. เมื่อลูกมีอายุครบอายุ ๗ ขวบ ต้องอบรมสั่งสอนและใช้ให้ลูกละหมาด และเมื่ออายุลูกเข้าสู่วัย ๑๐ ขวบ ให้ลงโทษลูก หากลูกเพิกเฉยต่อการไม่ละหมาด พร้อมแยกที่นอนของลูกด้วย

๔. จำปจจัยในการยังชีพให้แก่ลูก

๕. ห่มเทความสนใจและอบรมสั่งสอนให้อยู่ในหลักธรรมคำสอนของศาสนา ฝึกบุตรให้รู้จักการ สักการะต่อพระเจ้า ห้ามละเลยในการอุปการะลูกเด็ดขาด

๖. เมื่อบุตรเจริญวัยสู่ความเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต้องจัดการสมรส

๗. ต้องพิถีพิถันในการเลือกคู่ครอง เพื่อให้ลูกได้มีพ่อและแม่ที่ดีที่สุด เพราะศาสนาสนับสนุนให้เลือกคู่ครองจากหลักฐานใจความฮาดิษที่ว่า “ความว่า ผู้หญิงจะถูกแต่งงาน เพราะ ๔ ประการ เพราะทรัพย์สมบัติของนางหนึ่ง เพราะตระกูลของนาง เพราะความสวยของนาง และเพราะศาสนาของนาง ดังนั้นจึงเลือกผู้หญิงที่มีศาสนาจะ

ได้รับชัยชนะ ใครที่ละเลยเขาย่อมขัดสน”

๘. ผู้เป็นแม่ต้องให้นมลูกอย่างครบถ้วน เป็นเวลา ๒ ปีบริบูรณ์

๙. ต้องให้การศึกษาแก่บุตรและธิดาและใช้ให้ทำความดี และยับยั้งความชั่ว เมื่อลูกได้ละเมิดต่อ บทบัญญัติศาสนา

๑๐. อย่าคิดว่าลูกเป็นต้นเหตุให้เกิดความยากจน ตามคำกล่าวที่ว่า “ลูกมากจะยากจน” เพราะองค์อัลลอฮ์ (ซ.บ) ทรงตรัสไว้ มีใจความว่า “สู่เจ้าทั้งหลายอย่าได้ฆ่าลูกของสู่เจ้า เพราะกลัวความยากจน เราคือผู้ให้ปัจจัยแก่พวกเขาและพวกสู่เจ้า”

๑๑. การให้ความสนใจแก่ลูกมีขอบเขต จะละเมิดมิได้เด็ดขาด เพราะการให้ความสนใจแก่ลูกเกิน ขอบเขตนั้น จนลืมนะเสาะจะทำให้เป็นความผิดอย่างร้ายแรง

มารยาท(หน้าที่)ที่บุตรต้องปฏิบัติต่อบิดา-มารดามี ๔ ประการ

๑.ต้องรักและเคารพ เชื่อฟังพ่อแม่ในทุกกรณีที่ท่านใช้และห้าม จะฝ่าฝืนไม่ได้เด็ดขาด นอกจากในสิ่งที่ผิดหลักศาสนาอิสลามเท่านั้น ซึ่งจะปฏิบัติตามพ่อแม่ไม่ได้

๒.ต้องมีความนอบน้อม ถ่อมตน และเชื่อฟังให้เกียรติและยกย่องพ่อแม่ในทุกกรณีไม่ว่าจะเป็นคำพูดและการกระทำไม่ตำหนิและขึ้นเสียงกับพ่อแม่ และอย่าให้ภรรยาและลูกๆสร้างความลำบากใจแก่ท่านทั้งสอง

๓.ต้องหยิบยื่นความดีทั้งหลายให้แก่ท่านทั้งสอง ตามความสามารถที่มีอยู่ เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม การรักษาพยาบาล

๔.ต้องขอพร ขอภัยให้แก่ทั้งสองทั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่และจากโลกนี้ไปแล้วก็ตาม

หน้าที่ของสามีที่ดีมี ๑๓ ประการ

๑. ต้องร่วมเพศตามปกติและให้ความสุขทางเพศต่อภรรยาของตนเองได้

๒. ต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับภรรยา คบค้าสมาคมต่อครอบครัวของนางโดยดี

๓. ต้องให้ค่าใช้จ่ายและที่อยู่อาศัยตามความเหมาะสม

๔. ต้องให้สินสมรส(มะฮัร)แก่ภรรยาให้ครบ

๕. ต้องแนะนำตักเตือนภรรยาอบรมสั่งสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของศาสนา

๖. ต้องให้ความเป็นธรรม หากมีภรรยามากกว่าหนึ่งคน

๗.ไม่ทำในสิ่งที่กระทบต่อความรู้สึกที่ไม่ดีต่อภรรยา

๘. ให้ความรัก ความอบอุ่น ใจเย็น สุขุม และอ่อนโยน
๙. อดทนต่อสภาพปัญหาต่างๆ
๑๐. ต้องไม่นำความบกพร่องของภรรยาไปบอกเล่าให้ผู้อื่นฟัง
๑๑. ต้องให้เกียรติและยกย่องภรรยาเสมอ
๑๒. ไม่กล่าวหาใส่ร้ายภรรยา
๑๓. ไม่ปล่อยหรือละเลยให้ภรรยาว่าเหวหรือโดดเดี่ยว

หน้าที่ของสามีที่จะต้องปฏิบัติต่อภรรยา มี๘ประการ คือ

๑. ให้แนะนำตักเตือนด้วยถ้อยคำที่สุภาพ อย่าใช้ความหยาบคายเข้าแก้ไข้ปัญหา
๒. ให้โดดเดี่ยวภรรยา โดยไม่นอนร่วมที่นอนเดียวกัน กรณีภรรยาต้องดื่งและทรยศ แต่มิใช่ปลีกตัวออกไปจากบ้าน
๓. ให้ทุบตีได้ตามความเหมาะสม แต่ไม่อนุญาตให้ทุบตีเกินกว่าเหตุ จนถึงชั้นเลือดตกยางออก และไม่อนุญาตให้ทุบตีที่ใบหน้า
๔. หากขั้นตอนที่ผ่านมาไม่ประสบผลสำเร็จ ก็ให้แต่งตั้งผู้ตัดสินที่มีความยุติธรรมแต่ละฝ่าย เพื่อเป็นผู้คลี่คลายปัญหาด้วยวิธีสันติ
๕. หากไม่มีผล ศาสนาอิสลามก็อนุญาตให้สามีทำการหย่าภรรยาแต่หากภรรยาต้องการหย่าเพียงฝ่ายเดียว ก็จำเป็นต้องซื้อหย่า เพื่อยุติเหตุการณ์ไม่ให้ลุกลามต่อไป เป็นการเปลี่ยนชีวิตให้พ้นจากความทุกข์ยาก แทนที่จะต้องทนทุกข์ทรมานไปจนตลอดชีวิต
๖. ต้องสอนวิชาการศาสนาแก่ภรรยา หากภรรยาไม่มีความรู้ในเรื่องของศาสนา หรืออนุญาตให้ภรรยาไปศึกษาตามสถาบันการศึกษา เพราะความรู้ทางด้านศาสนา ย่อมเป็นที่ต้องการของภรรยาไม่น้อยไปกว่าอาหาร เครื่องนุ่งห่มและที่อยู่อาศัย
๗. ต้องคอยควบคุมดูแลภรรยา ให้ดำเนินชีวิตตามคำสอนของศาสนาอิสลาม ไม่ปล่อยให้ภรรยาทำความชั่วโดยไม่ห้ามปราม เพราะสามีต้องรับผิดชอบต่อการดำเนินชีวิตของภรรยา
๘. ต้องให้ความยุติธรรมแก่ภรรยาทุกคนโดยเท่าเทียมกันในกรณีที่มีภรรยา มากกว่าหนึ่งคน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร เครื่องนุ่งห่มที่อยู่อาศัย

หน้าที่ของภรรยาที่ดีต่อสามี มี ๑๙ ประการ

๑. ต้องจงรักภักดี (ต่ออัต) ต่อสามีในทุกกรณี โดยเฉพาะการมอบตัวให้สามี
๒. ต้องมีอามานะห์ต่อสามี เมื่อสามีไม่อยู่
๓. ต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสามี
๔. ต้องรับคำแนะนำตักเตือนจากสามี
๕. ต้องรักษาความสะอาดให้ปราศจากกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ และแต่งตัวพองาม
๖. ต้องเชื่อฟังสามีในสิ่งที่ไม่ผิดต่อหลักการศาสนาอิสลาม
๗. มีความบริสุทธิ์ใจต่อสามี
๘. มีจิตใจแจ่มใสร่าเริงเบิกบาน เพื่อให้สามีมีความสุขสบายใจ
๙. ปฏิบัติต่อสามีเรื่องอาหารเครื่องดื่มและเสื้อผ้า ฯลฯ
๑๐. รักษาชื่อเสียงและเกียรติยศ น้ำหน้าของสามีตลอดเวลา
๑๑. ใช้ชีวิตอย่างพอเพียงตามความสามารถของสามี
๑๒. ต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดไม่สุรุ่ยสุร่าย
๑๓. ต้องไม่นำความบกพร่องของสามี โดยเฉพาะเรื่องบนที่นอนไปเปิดเผย

ให้บุคคลอื่น

๑๔. ต้องไม่ออกจากบ้านจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากสามี
๑๕. ต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับพ่อแม่และญาติพี่น้องของสามี
๑๖. ต้องดูแลรักษาความน่าเชื่อถือ ยอมรับความเป็นผู้นำของสามี
๑๗. ต้องยกย่องให้ความสำคัญสิ่งที่สามีมอบให้
๑๘. คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจงานของสามี
๑๙. ต้องอดทนต่อปัญหาและอุปสรรค ที่มาประสบต่อครอบครัว

ลักษณะครอบครัวที่ดี มี ๘ ประการ

๑. ต้องมีความอ่อนโยนโอบอ้อมอารีกัน
๒. ต้องยอมรับการตักเตือนและนำของกันและกัน
๓. ต้องอดทนเมื่อประสบภัยและความยากลำบาก
๔. ต้องรู้จักแบ่งเวลาเพื่อตนยาและเพื่ออาคีเราะห์
๕. ต้องรู้จักแยกการทำมาหากินที่ฮาลาลและฮารอม

๖. ต้องดูแลครอบครัวตามระบบอิสลาม

๗. ต้องปลูกความเข้าใจที่ดีระหว่างสามีภรรยา

๘. ต้องสลัดความอาฆาต และความระแวงระหว่างสามีภรรยาต้องไม่ใจง่ายเชื่อ
คำยุยงของคนอื่น

บทที่ 8

การให้ปัจจัยยังชีพแก่ภรรยา (บาฟาเกาะห์)

ลักษณะของปัจจัยยังชีพ ที่จำเป็นต้องให้แก่ภรรยา นั้น มีหลายประเภท เช่น

๑. สิ่งที่กินแล้วอิ่ม ปกติก็คือข้าวสาร ในเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับฐานะของสามีไม่ว่าภรณยานั้นจะเป็นมุสลิมซิมมียะ หรือเสรีชนหรือทาสก็ตามหากสามีมีฐานะดีต้องให้วันละ ๒ มุด แต่หากมีฐานะไม่ดี ก็ให้วันละ ๑ มุด ส่วนผู้มีฐานะปานกลางก็ให้วันละมุดครึ่ง

๒. อาหารเสริมก็จำเป็นต้องจ่ายให้ตามสภาพท้องถิ่น เช่นน้ำมัน เนย น้ำส้ม เป็นต้น บางท้องถิ่นก็ให้ผลไม้ตามสภาพฤดูกาล

๓. จำเป็นต้องให้น้ำสัตรีอย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งริฎูลน (มีน้ำหนักประมาณ ๔๐๗.๕ กรัม) สำหรับผู้มีฐานะยากจน และสองริฎูลน มีน้ำหนักประมาณ ๘๑๕ กรัม สำหรับผู้มีฐานะดีในเรื่องนี้ ท่านอิหม่ามชาฟีอี กล่าวว่า ควรจ่ายในวันศุกร์ ทั้งนี้เพื่อให้ความสะดวกแก่นางในกรณีที่น่าจะจ่ายแจกเป็นทานด้วย

๔. จ่ายให้แก่คนใช้ ทั้งมีหากมีคนใช้

๕. จ่ายเครื่องนุ่งห่ม โดยต้องให้ตามความจำเป็น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศ และตามความนิยมของท้องถิ่นนั้นๆ และตามฐานะของสามีเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นต้องจ่ายปัจจัยยังชีพ (นาฟาเกาะห์) เมื่อภรรยามีได้ห้ามตนเองต่อประการทั้งปวง กล่าวคือ พร้อมที่จะสนองตอบความต้องการของสามี

สำหรับภรรยาที่ไม่พร้อมต่อความต้องการของสามี นั้น มีหลายประการ คือ

๑. เมื่อไม่ยอมมอบตัวให้สามีสัมผัสร่วมเพศ หากภรรยามีได้มีข้อห้ามใด เช่น ป่วย หมอห้ามกรณีนี้ สามีจำเป็นต้องจ่ายปัจจัยยังชีพ หากนางยังอยู่กับเขา

๒. ภรรยาหนีออกจากบ้านหรือเดินทางโดยไม่ได้อุญาตจากสามี

๓. ภรรยายังเป็นเด็ก แต่สามีโตแล้วหรือยังเป็นเด็กด้วยกันก็ตาม ไม่จำเป็นที่สามีต้องจ่ายปัจจัยยังชีพให้แต่อย่างใด เพราะภรรยาไม่อาจให้อีกาสต่างๆแก่ผู้เป็นสามีได้อย่างครบถ้วน

๔. ในช่วงที่ภรรยาทำอิบาตะห์ คือในช่วงนางเอี๊ยะรอมฮัจญ์หรืออุมเราะห์ แม้ภรรยาจะได้รับอนุญาตจากสามีก็ตาม แต่หากนางเดินทางพร้อมไปกับสามี จำเป็นที่สามีต้องจ่ายปัจจัยยังชีพให้แก่นาง และหากนางทำการถือศีลอดสุนัต โดยมิได้รับอนุญาตจากสามี ไม่จำเป็นที่สามีต้องจ่ายปัจจัยยังชีพให้ นอกจากภรรยาต้องขออนุญาตในการนั้น

กรณีสามีไม่อาจจ่ายปัจจัยยังชีพให้แก่ภรรยาได้ให้ภรรยาเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งจาก ๒ ประการนี้ คือ

๑. อดทนโดยการใช้จ่ายจากทรัพย์สินของตนเอง หรือการหยีบยืมเพื่อใช้จ่าย ซึ่งทั้งสองวิธีนี้ถือเป็นหน้าที่สามีต้องชำระให้

๒. ให้ขอเพิกถอน (ฟาชัค) การสมรส ในเรื่องนี้ท่านรอซูลคือลา เคยถูกถามว่า ในกรณีที่สามีไม่อาจจ่ายปัจจัยยังชีพแก่ภรรยาของเขาได้จะอย่างไร ท่านตอบว่า ความว่า “ให้แยกทางระหว่างทั้งสอง คือให้ฟาชัค” (รายงานโดยदारुณีย์)

ความกระด้างกระเดื่องของภรรยา (อัลนุซूर)

๑. การที่ภรรยากระด้างกระเดื่องต่อสามีนั้น เป็นสิ่งที่ต้องห้าม (บาบใหญ่)

๒. ห้ามภรรยาขัดขืนในการนอนกับสามี

๓. ห้ามภรรยาออกเดินทางโดยไม่ได้รับการยินยอมจากสามี

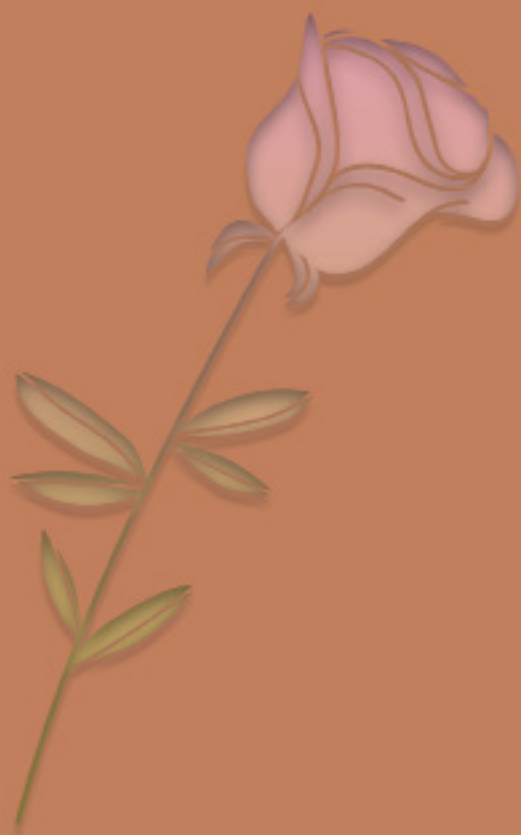
๔. ไม่ยอมเปิดประตูบ้านให้สามี หรือไม่ยอมมอบตัวให้สามี โดยไม่มีเหตุอันควร เช่น ป่วย การทำตนออกจากการรักดีต่อผู้เป็นสามี จะด้วยคำพูดหรือการกระทำ เช่น เคยพูดจาไพเราะ เคยโอบน้อมยิ้มแย้มแจ่มใส แต่เกิดแสดงออกถึงความบึ้งตึง ให้สามีตกเตือนให้นางมีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ให้กลัวการลงโทษจากอัลลอฮ์ และอย่าได้หนีเธอไปนอนที่อื่นและอย่าตบตีเธอ เพราะโดยการตกเตือนแล้วนั้น เธออาจจะสำนึกในความผิดและสารภาพผิด แต่หากเตือนแล้วเธอยังเมินเฉย แม้จะตบตีเธออีกเธอก็ยังเมินเฉยอีก ให้ปล่อยเธอนอนคนเดียว และอนุญาตให้ไม่พูดกับเธอได้โดยไม่เกินสามวัน แต่หากออกนอกครรลองของศาสนา ก็ให้ละเว้นการคบค้าสมาคมได้เกินสามวัน หากภรรยายังคงทรยศหลังจากสองขั้นตอนนี้ดังกล่าวแล้ว คือ

๑. ตักเตือน

๒. ไม่นอนด้วยก็ให้ตีเธอได้ แต่ตีเธอเพื่อสั่งสอน ซึ่งเป็นการไม่สมควรอย่างยิ่งที่จะตีใบหน้าหรือตีเกินความพอดี

บทที่ 9

การหยา (ดอกสีาก)

การหย่า คือ การแก้เงื่อนไข แก้ปมให้หลุด หรือยกเลิกการเป็นสามีภรรยา ยกเลิกข้อผูกพันที่อนุญาตให้ร่วมเพศกันได้

หลักการว่าด้วยการหย่า

การหย่านั้น เป็นสิ่งที่อนุญาตให้เกิดขึ้นได้ แต่ก็ไม่ควรให้เกิดขึ้นหากไม่มีความจำเป็นอันใด ท่านนาบีคือลากล่าวว่า **“ไม่ว่าสตรีใดขอให้สามีหย่าโดยไม่มี ความจำเป็น เธอจะหมดโอกาสแม้แต่กลิ่นของสรวงสวรรค์”** (รายงานโดยอะหมัด) ท่านนาบีคือลากล่าวว่า “ของฮาลาลที่อัลลอฮ์ทรงพิโรธยิ่ง คือการหย่าร้าง” (รายงานโดยอาบูดาอูดและอิบนีมาญะห์)

อัลกรูอ่านกล่าวไว้ มีใจความว่า ความว่า **“อินบีเอีย เมื่อท่านทั้งหลายประสงค์จะหย่าสตรีที่เป็นภรรยา ท่านทั้งหลายจงอย่าในช่วงตั้งแต่ตัวนางสะอาด หมายถึง ให้ต่อลักในช่วงที่นางปลอดประจำเดือน ซึ่งมิได้สัมผัสกับนางในช่วงนั้น”** (ซูเราะห์อัตฏอลัก ๑)

สาเหตุที่ทำให้ครอบครัวแตกแยก จนถึงขั้นหย่าร้างในที่สุด มาจากสองสาเหตุด้วยกัน คือ

๑. สาเหตุจากภายใน ที่ทำให้ครอบครัวแตกแยก ได้แก่

- ๑.๑ คู่ครองไม่เหมาะสม
- ๑.๒ อารมณ์ทางเพศบกพร่อง
- ๑.๓ ความกดดันทางจิตใจ
- ๑.๔ หนีไปสมรสโดยที่ญาติผู้ใหญ่ไม่ทราบ
- ๑.๕ มีนิสัยไม่ดี

๒. สาเหตุจากภายนอก ที่ทำให้ครอบครัวแตกแยกได้แก่

- ๒.๑ ภรรยาทำงานนอกบ้าน
- ๒.๒ สามีมีภรรยาหลายคน
- ๒.๓ ญาติผู้ใหญ่เข้ามาก้าวร้าวในชีวิตครอบครัว
- ๒.๔ มีหญิงอื่นมาช่วยงานสามี
- ๒.๕ มือที่สามเข้ามาเกี่ยวข้อง
- ๒.๖ ค่าเลี้ยงดูไม่เพียงพอ
- ๒.๗ ขาดความรู้

คำกล่าวหย่า แบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1. คำกล่าวที่ชัดถ้อยชัดคำ **صريح**

คำกล่าวที่ชัดถ้อยชัดคำนั้นไม่จำเป็นต้องเนียต เพื่อให้ขาดหรือตกตอละฮ์ แม้ว่าการกล่าวเล่นๆ ก็ตาม

2. คำกล่าว กินายะ คลุมเครือ **كناية**

จากคำกล่าวที่ไม่ชัดเจน ถ้อยคำที่ใช้เพื่อการหย่าภรรยาหรือกิจการอื่นนั้นมีมาก เช่น เธอไปจากฉัน เธอวางจากฉัน เธอไปอยู่กับครอบครัวเธอ ฉะนั้นคำกล่าวในลักษณะนี้จะไม่ตกตอละฮ์ นอกจากผู้กล่าวต้องมีความตั้งใจหรือเนียต

บทที่ 10

ช่วงเวลาการรอ (อีดะห์)

อิตตะห์ ศัพท์เดิม แปลว่า จำนวน ศัพท์เทคนิค แปลว่า คือช่วงระยะเวลาที่ภรรยาต้องรอคอย เพื่อทำความสะอาดตลูกผู้หญิง เพื่อชำระล้างให้สะอาด หรือเพื่อสนองตอบพระบัญชาของพระองค์อัลลอฮ์(ช.บ)

ประเภทของอิตตะห์ มี ๔ ประเภท ดังนี้

๑. ดิตตะห์ภรรยาตั้งครรรภ์ ภรรยาต้องรอเวลาจนคลอดทารก เงื่อนไขของการมีครรรภ์ ในกรณีนี้ ต้องเป็นครรรภ์ที่เกิดจากอยู่ร่วมกันที่ถูกต้องตามหลักการศาสนา สำหรับการมีครรรภ์ที่เกิดขึ้นจากการซินา ไม่ถือว่าให้พิจารณาอิตตะห์ตามนี้ เพราะซินานั้นไม่เป็นที่รับรอง

ดังอัลกุรอ่านจากโองการที่ว่า ความว่า “สำหรับหญิงตั้งครรรภ์ให้รออิตตะห์จนกว่าจะคลอดทารก” ซูเราะห์ อัตตอลาก อายะห์ที่ ๔ หากภรรยาไม่ได้ตั้งครรรภ์ในขณะที่สามีเสียชีวิต อิตตะห์ ของนางคือ ๔ เดือน กับอีก ๑๐ วัน

๒. อิตตะห์ของสตรีที่มีประจำเดือน อัลกุรอ่านกล่าวว่า ความว่า “บรรดาสตรีที่ถูกหย่าต้องรอคอยด้วยตัวของพวกนางเองสามกัรฺฮ์”

คำว่ากัรฺฮ์ หมายถึง ช่วงสะอาดจากประจำเดือน หากหย่าในช่วงสะอาด ก็ให้ถือว่าช่วงสะอาดนั้น เป็นหนึ่งกัรฺฮ์

๓. อิตตะห์สตรีที่สามีตายหากเป็นเสรีชน ก็ให้อยู่ในอิตตะห์ ๔ เดือน กับ ๑๐ วัน จากอัลกุรอ่านโองการที่ว่า ความว่า “บรรดาผู้เสียชีวิตจากพวกเจ้าและได้ละทิ้งภรรยาไว้พวกนางต้องรอคอย(ทำความสะอาดตลูก)ของนางให้รอบเดือนมาครบ ๔ เดือน ๑๐ วัน” (ซูเราะห์อัลบากอเราะห์. ๒๓๔)

๔. อิตตะห์สตรีที่ยังเด็ก หรือสตรีที่ไม่เคยมีประจำเดือนเลย และสตรีที่หมดประจำเดือนแล้วหากเป็นเสรีชน อิตตะห์ของนางคือสามเดือน ดังอัลกุรอ่าน มีใจความว่า “และบรรดาสตรีของพวกท่านทั้งหลาย ที่หมดหวังที่จะมีประจำเดือน หากพวกท่านสงสัย แท้จริงอิตตะห์ของพวกนางคือสามเดือน และสตรีที่ไม่เคยมีประจำเดือนมาก่อนเลย ก็เช่นกัน” (ซูรอตุฏฺฮออลัก. ๔)

บทที่ 11

การคิดดี (รอแนะ)

รอเญาะ คือ การขอคืนดีกับผู้หญิงให้เป็นภรรยาต่อไป โดยไม่ต้องนิกะห์ใหม่ ด้วยเงื่อนไขที่ได้กำหนดไว้

องค์ประกอบการคืนดี (รอเญาะ) มี ๓ ประการ คือ

๑. สามี
๒. ภรรยา
๓. คำกล่าวการขอคืนดี

เงื่อนไขการคืนดี (รอเญาะ) ของสามี มี ๕ ประการ

๑. มีสติปัญญา
๒. ครบอายุ
๓. เป็นมุสลิมยังไม่สิ้นสภาพจากการเป็นมุสลิม
๔. พิจารณาคืนดีด้วยตนเอง
๕. ระบุภรรยาที่ต้องการคืนดี

เงื่อนไขการคืนดี (รอเญาะ) ของภรรยา มี ๓ ประการ

๑. ภรรยายังอยู่ในอิติคะห์
๒. หญิงดังกล่าวเคยเป็นภรรยาที่ถูกต้องตามหลักศาสนา และได้ร่วมเพศแล้ว
๓. ภรรยาคนนั้นสามียังไม่ได้หย่า ๓ ตอลัก

เงื่อนไขของการคืนดี(รอเญาะ) มี ๖ ประการ

๑. ถ้อยคำที่ชัดเจน เช่น ฉันขอคืนดีกับเธอ
๒. ถ้อยคำที่คลุมเครือ เช่นฉันเอาเธอคืน
๓. หากสามีตกตอลักโดยเงื่อนไข หรือทัณฑ์บน การคืนดีจะมีผลนั้นต้องได้

รับการยินยอมจากฝ่ายภรรยาก่อน

๔. หากสามีเป็นใบ้ การคืนดีต้องใช้สื่อสัญญาณอย่างอื่นทดแทนคำกล่าว
๕. การคืนดีด้วยการเขียนหรือข้อความนั้น จะมีผลอนุมัติเมื่อผู้เขียนตั้งใจเท่านั้น
๖. สามีครองเอียะรอมฮัจญ์หรืออุมเราะห์นั้น สามารถคืนดีกับภรรยาได้

การหย่าของสามีต่อภรรยา มีอยู่ ๔ กรณี

๑. การหย่าก่อนจากได้ร่วมประเวณีกับภรรยา เป็นการหย่าที่เรียกว่า บาอิน คือสามีจะคืนดีกับภรรยาไม่ได้ เว้นแต่ต้องนิกะหีใหม่เท่านั้นบทที่ ๑๓

๒. การหย่าโดยมีค่าตอบแทน คือไม่อนุญาตให้สามีคืนดีกับภรณานอกจากจะต้องทำพิธีแต่งงาน

๓. การหย่า ๑ หรือ ๒ ตอลัก สามีหย่า ๑ หรือ ๒ ตอลัก หลังจากได้ร่วมประเวณีกันแล้วอนุญาตให้สามีคืนดีกับภรรยาได้ในช่วงภรรยาใช้เวลาอยู่ในอิตตะห์กัฏตัวเท่านั้น หากล่วงเลยช่วงเวลาอิตตะห์ไปแล้วก็ไม่สามารถที่จะคืนดีกันได้นอกจากจะต้องทำการนิกะหีใหม่เท่านั้นในกรณีหย่า ๑หรือ ๒ ตอลัก ในช่วงระยะเวลาอยู่ในอิตตะห์นั้น ภรรยาจะไปทำการนิกะหีใหม่กับชายอื่นไม่ได้เด็ดขาดนอกจากจะต้องรอให้หมดอิตตะห์จากสามีคนแรกก่อน

๔. การหย่า ๓ ตอลัก การที่สามีหย่า ๓ ตอลัก จะหย่าก่อนร่วมประเวณีหรือหลัง สามีจะไม่มีสิทธิ์ กลับคืนกับภรรยาได้ไม่ว่าในช่วงเวลาที่ภรรยาอยู่ในอิตตะห์ หรือหลังจากเวลาอิตตะห์แล้วก็ตามจนกว่าภรรยาจะต้องผ่านการสมรสกับสามีคนใหม่เสียก่อน และจนกว่าจะเลิกกับสามีคนใหม่และจะต้องผ่านเวลาอิตตะห์กัฏตัวก่อน จึงจะแต่งงานกับสามีคนเดิมได้

บทที่ 12

การเปรียบเทียบบทรยากับขารดา (ชีฮาร)

ซิชาร์ คือ การที่ผู้ขายคนหนึ่งเปรียบเทียบภรรยาของตน เหมือนกับผู้หญิงที่ห้ามแต่งงานคนใด คนหนึ่ง เช่น บิดา มารดาของตน และพี่สาว น้องสาว เป็นต้น ถือ เป็นฮารอม เป็นบาปใหญ่

ถ้อยคำซิชาร์ มี ๒ ประเภท คือ

๑. คำที่ชัดเจน(ซอเรียะห์) เช่น หัวของเธอ มือของเธอ เหมือนกับหัวแม่ของฉัน พี่สาวน้องสาวของฉัน หรือ มือของเธอเหมือนมือแม่ของฉัน

๒. คำที่ไม่ชัดเจน (กินายะห์) เช่นเธออยู่เหนือฉันเหมือนแม่ของฉัน หรือตัวเธอสำหรับฉันเหมือนแม่ของฉัน หรือเหมือนพี่สาว น้องสาวของฉัน

เมื่อสามีได้กล่าวคำที่ชัดเจนในการซิชาร์หรือคำที่คลุมเครือ พร้อมเจตนาเอาเป็นซิชาร์ ถ้าหากเขาไม่ได้หย่าภายหลังจากกล่าวซิชาร์ ถือว่าเขาเป็นผู้กลับคำพูดและเขาต้องจ่ายกัฟฟาเราะฮฺทันที

การจ่ายกัฟฟาเราะฮฺซิชาร์จำเป็นต้องจ่ายตามความสามารถดังนี้

๑. ปลดปล่อยทาสที่มีศรัทธา

๒. ถือศีลอดเป็นเวลา ๒ เดือน ติดต่อกัน

๓. จ่ายอาหารแก่คนยากจน จำนวน ๖๐ คน คนละหนึ่งลิตร

บทที่ 13

คำกล่าวของสามีว่าภรรยาไม่ซื่อ (ลือาณ)

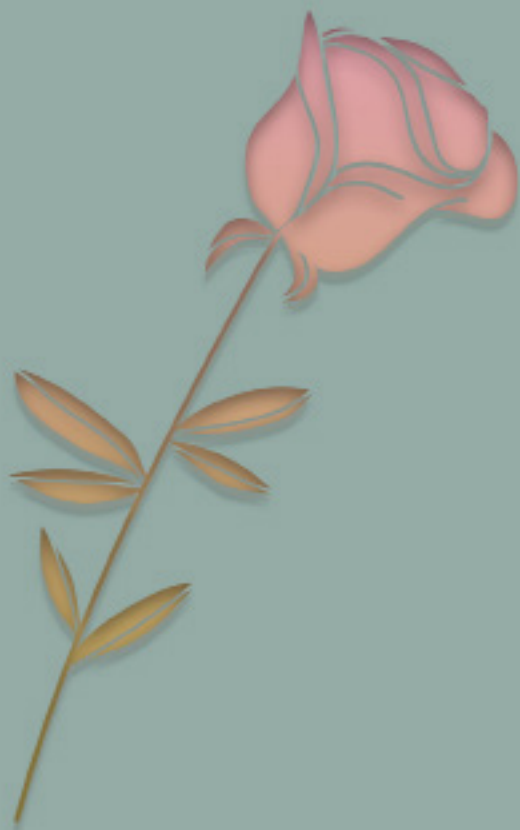
ลิอาน คือ ถ้อยคำที่กำหนดขึ้น โดยใช้เป็นหลักฐานสำหรับสามีที่กล่าวหาภรรยาว่ามีชู้ และเพื่อปกป้องศักดิ์ศรีของตน

เมื่อชายคนหนึ่ง กล่าวหาว่าภรรยาของตนมีชู้ เขาจะต้องได้รับโทษของการกล่าวหา นอกจากเขาสามารถหาพยานมายืนยันได้ หรือสามีกล่าวลิอานต่อฮาเกิม หรือต่อหน้ากลุ่มชนจำนวนหนึ่ง และควรกระทำในมัสยิด

การลิอานของภรรยา เป็นการป้องกันไม่ให้ถูกลงโทษ ในข้อหาผิดประเวณี (ซินา) ที่จะมาผูกพันกับภรรยา ด้วยการลิอานของสามี

บทที่ 14

คำทำขวัญ (ปัดอะห์)

คำทำขวัญ (มัดอะห์) หมายถึง ทรัพย์ที่สามีจำเป็นต้องจ่ายให้กับภรรยาที่แยกทางกับตนด้วยการหย่า หรือด้วยการแยกทาง ด้วยวิธีการอื่น

ลักษณะที่ ๑. การแยกทางกันซึ่งเกิดขึ้นจากความตาย ในกรณีนี้ไม่จำเป็นต้องจ่ายมัดอะห์

ลักษณะที่ ๒. การแยกทางกัน ซึ่งเกิดจากการหย่าร้าง ในกรณีนี้หากการหย่าเกิดขึ้นก่อนการหลับนอนกันและยังไม่ได้กำหนดค่าสมรสไว้จำเป็นต้องให้มัดอะห์แก่นาง แต่หากการหย่าร้างเกิดขึ้นหลังจากได้หลับนอนกันแล้วก็จำเป็นต้องให้ค่าสมรสที่เหมาะสมแก่นางสำหรับมัดอะห์ สูงสุดให้ไม่น้อยกว่า ๓๐ ดิรฮัม

สามีจำเป็นต้องจ่ายมัดอะห์ ให้แก่ภรรยาในกรณีต่อไปนี้

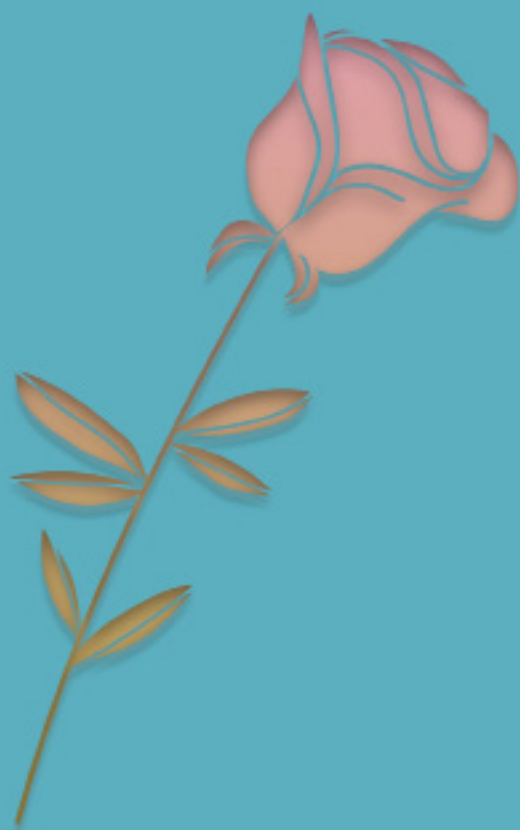
๑. เมื่อถูกหย่าภายหลังจากร่วมประเวณีแล้ว

๒. เมื่อถูกหย่าก่อนร่วมประเวณี โดยไม่ได้ระบุค่าสมรสให้แก่ฝ่ายหญิง

๓. เมื่อถูกพิพากษาให้แยกกัน โดยการแยกกันนั้นมีต้นเหตุมาจากสามี เช่น สามีสิ้นสภาพจากการนับถือศาสนาอิสลาม หรือ การที่สามีสাপส่งภรรยาของตน(ลิอัน)และการแยกกันนี้เกิดขึ้นภายหลังจากร่วมประเวณีแล้ว หรือก่อนที่จะร่วมประเวณีกัน โดยมีเงื่อนไขว่าไม่ได้ระบุค่าสมรสให้แก่ภรรยาในข้อตกลงแต่งงาน

บทที่ 15

การบริหารจัดการมรดก (พิภพปะวารีช)

ความหมายของมรดกอิสลาม (تعريف علم الفرائض)

มรดกอิสลาม คือ ศาสตร์แขนงหนึ่งที่ศึกษาเกี่ยวกับผู้ที่มีสิทธิในมรดกว่ามีใครบ้าง และสัดส่วนเท่าไรที่เขาจะได้รับ

หลักฐานการแบ่งมรดกตามกฎหมายอิสลาม

1. อัลฮาดิษ

عن عبد الله بن عباس رضي الله عنهما عن رسول الله صلى الله عليه وسلم : «أَحَقُّوا الْفَرَائِضَ» هَلْهَا، فَمَا بَقِيَ فَهُوَ لِأَوْلَى رَجُلٍ ذَكَرَ

ความว่า รายงานจากท่านอิบนุอับบาส(รอฎียัลลอฮุอันฮู) ท่านรอซูล (คือลัลลอฮ์อะลัยฮิอะซัลลัม)ได้กล่าวว่า “พวกเขาเจ้าจงนำฟัรฎู (การแบ่งมรดกตามสัดส่วน) ไปมอบให้กับผู้มีสิทธิ ส่วนที่เหลือนั้นมันสำหรับชายที่ใกล้ผู้ตายที่สุด”

2. อัลอิฆมาอ์ อุลามาอฺได้เห็นพ้องต้องกันในการรับมรดกของയാด้วยอิจติฮาดของท่านอุมัร.

องค์ประกอบของการแบ่งมรดก (أركان الإرث)

1. เจ้ามรดก
2. ผู้มีสิทธิรับมรดก
3. มรดก

เงื่อนไขของการรับมรดก (شروط الإرث)

1. มั่นใจว่าเจ้ามรดกได้เสียชีวิต
2. มั่นใจว่าทายาทมีชีวิตหลังจากเจ้ามรดกเสียชีวิต
3. รู้ถึงสาเหตุที่ท าให้ได้รับมรดก

สาเหตุที่ทำให้มีสิทธิในการสืบมรดก (أسباب الإرث)

1. การสมรส หมายถึง การสมรสที่ถูกต้องตามนิติบัญญัติอิสลาม มิใช่การสมรสตามกฎหมาย
2. สายเลือด หมายถึง ทายาทที่มีสิทธิรับมรดกในอิสลาม

3. นายทาส หมายถึง ผู้ที่มีทาสอยู่ในครอบครองแล้วได้ปลดปล่อยทาสให้เป็นอิสระ เมื่อทาสที่เขาปล่อยไปถึงแก่ความตายและไม่มีผู้ได้รับมรดก ผู้ที่ปลดปล่อยเขาก็จะมีสิทธิ์รับมรดกของเขาได้

สาเหตุที่ถูกตัดสิทธิจากกองมรดก (موانع الإرث)

1. การฆ่าเจ้ามรดก (ليس للقاتل شيء) รายงานโดย....อาบูดาอูด 4563 เซออัลบานีย์กล่าวว่า ฮาซัน
2. การนับถือศาสนาต่างกัน (لا يرث المسلم الكافر ولا الكافر المسلم) รายงานโดย....อาบูดาอูด 2908 เซออัลบานีย์กล่าวว่า ซอฮีฮ
3. การเป็นทาส เพราะทาสไม่มีสิทธิในการเป็นเจ้าของ

สิทธิที่เกี่ยวข้องกับกองมรดก (الحقوق المتعلقة بالتركة)

1. ค่าใช้จ่ายในการจัดการศพของผู้ตาย
2. ใช้หนี้สินของผู้ตาย
3. ปฏิบัติตามพินัยกรรม (الوصية) ที่ผู้ตายสั่งไว้
4. เอาทรัพย์สินที่เหลือมาแบ่งตามสัดส่วนที่ผู้มีสิทธิได้รับ.

ตัวอย่าง

ผู้ตายมีมรดกทั้งหมดเป็นเงิน 100,000 บาท

-จ่ายค่าจัดการศพ 10,000 บาท เหลือ 90,000 บาท

-ใช้หนี้ให้ผู้ตาย 10,000 บาท เหลือ 80,000 บาท

-ให้ตามวาซียัต ไม่เกิน 1/3 ของที่เหลือจากสองล าดับข้างต้น เช่น 10,000 บาท เหลือ 70,000 บาท

-เงินที่เหลืออีก 70,000 บาทนี้จะต้องแบ่งตามวิฆามรดกอิสลามต่อไป.....

**"และจากทุก ๆ สิ่งนั้นเราได้สร้าง (มัน) ขึ้นเป็นคู่ ๆ
เพื่อพวกเขาจะได้ใคร่ครอง"**

(อัลกุรอาน ซูเราะฮ์ อัล-ฮาริยาต :49)

